

HOST

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

TY JSI PLAMEN V TEMNOTĚ.
POKUD MÁŠ ODVAHU HOŘET.

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

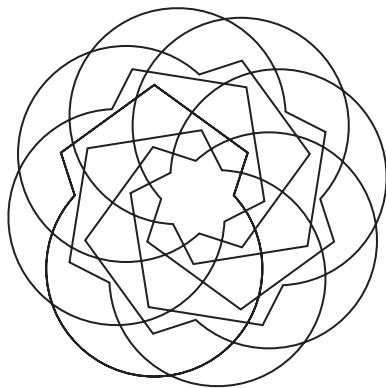
BRNO 2017

*Mé matce, otci, Merovi a Boonovi —
za vše, co jsem, vděčím vám.*

ČÁST I

Útěk

I

LAIA

Jak nás mohli tak rychle najít?

V katakombách za mnou se rozléhají rozhněvané výkřiky a skřípění kovu. Oči mi zalétnou k smějícím se lebkám podél stěn. Připadá mi, že slyším hlasy mrtvých.

Jako by syčely: Bud' rychlá, bud' hbitá. Pokud se nechceš připojit do našich řad.

„Přidej, Laio!“ pobízí mě můj průvodce. Pospíchá katakombami přede mnou a zbroj se mu leskne. „Když budeme rychlí, ztratíme se jim. Vím o únikovém tunelu, který vede ven z města. Až se tam dostaneme, budeme v bezpečí.“

Za námi se ozve zaškrábání a můj průvodce mi bledýma očima rychle pohlédne přes rameno. Jeho ruka jako zlatohnědá šmouha vyletí k jílci šamšíru, který má pověšený na zádech.

Prostý pohyb plný hrozby. Připomínka, že to není jen můj průvodce. Je to Elias Veturius, dědic jedné z nejvznešenějších rodin v celé zemi. Je to bývalá Maska, špičkový voják válečnického Impéria. A je to můj spojenec — jediný člověk, který mi může pomoci zachránit mého bratra Darina z nechvalně proslulého válečnického vězení.

Elias udělá jeden krok a stojí vedle mě. Udělá další a je přede mnou. Na to, jak je mohutný, se pohybuje s podivnou grácií. Společně se díváme do tunelu, kterým jsme zrovna prošli. V uších mi pulzuje krev. Veškeré nadšení, které jsem cítila po zničení

Šerosrážské akademie a při záchraně Eliase před popravou, mizí. Impérium nás pronásleduje. Jestli nás dopadne, zemřeme.

Košilí mi prosakuje pot, ale navzdory odpornému vedru v tunelech mě mrazí a na krku mi naskočila husí kůže. Mám dojem, jako bych zaslechla zavrčení nějakého lstivého hladového stvoření.

Pospěš si, křičí můj instinkt. Zmiz odsud.

„Eliasi,“ zašeptám, ale on mi přejede prstem přes rty — *pssst* — a vezme si jeden z púltuctu nožů, které má připevněné na hrudi.

Zpoza opasku si vytáhnu dýku a snažím se zaslechnout něco jiného kromě klapání nožek tarantulí, které žijí v tunelech, a svého vlastního dechu. Svědivý pocit, že nás něco sleduje, zmizí — a nahradí jej něco horšího: pach smůly a ohně a blížící se hlasy.

Imperiální vojáci.

Elias se dotkne mého ramene a ukáže nejdřív na svoje nohy a pak na moje. *Jdi v mých stopách.* Samou opatrností tajím dech a snažím se napodobit jeho krok: odbočuje a rychle míří pryč od těch hlasů.

Dojdeme k místu, kde se tunely kříží, a vydáme se doprava. Elias pokývne směrem k hluboké, po ramena vysoké kryptě ve zdi, v níž leží na boku kamenná rakev.

„Dovnitř,“ zašeptá, „až dozadu.“

Protáhnu se do krypty, a když slyším hlasité *crrrk* místní tarantule, musím se držet, abych se neotřásla. Na zádech mi visí šamšíř, který ukoval Darin, a jeho jílec hlasitě cinkne o kámen. *Přestaň se vrtět, Laio, a nemysli na to, čím se to tu možná hemží.*

Elias vleze do krypty za mnou a kvůli své výšce si musí skoro dřepnout. V tom těsném prostoru o sebe zavadíme paží a on se zprudka nadechne. Ale když se na něj podívám, je obličejem otočený směrem k tunelu.

Dokonce i v přítmí tunelů jsou jeho šedé oči a ostré linie dolní čelisti nápadné. Slabě mi škubne v žaludku — nejsem na jeho obličej zvyklá. Ještě před hodinou, když jsme prchali před zkázou, kterou jsem rozpoutala na Šerosrázu, zakrývala jeho rysy stříbrná maska.

Nakloní hlavu na stranu a poslouchá, jak se vojáci blíží. Jdou rychle a jejich hlasy se odrážejí od stěn katakomb jako přerušovaný křik dravých ptáků.

„...nejspíš šel na jih. Jestli má v hlavě aspoň půlku mozku, tak určitě.“

„Kdyby měl v hlavě aspoň půlku mozku,“ opáčí druhý voják, „tak by vyhrál čtvrtou zkoušku a my bychom neměli za císaře plebejskou špinu.“

Vojáci vstoupí do našeho tunelu a jeden z nich strčí lucernu do krypty naproti té, v níž se schováváme. „Zatracený svinstvo.“ Při pohledu na to, co se tam vevnitř ukrývá, rychle ucukne.

Teď je na řadě naše krypta. Sevrou se mi útroby a ruka na dýce se mi roztřeše.

Elias vytáhne z pochvy další čepel. Ramena má uvolněná, v obou rukou zlehka svírá nože. Ale když zahlédnu jeho obličej — svrašťelé čelo a zaťatou čelist —, sevře se mi srdce. Podívá se mi do očí a já na okamžik zahlédnu jeho utrpení. Nechce těm mužům přinést smrt.

Ale jestli si nás všimnou, upozorní další strážce v katakombách a za chvíli se to kolem nás bude imperiálními vojáky jen hemžit. Stisknu mu předloktí. Natáhne si na hlavu kápi a obličej si zakryje černým šátkem.

Voják se blíží těžkým krokem. Cítím ho — pot a železo a špinu. Elias uchopí nože pevněji. Je nakrčený jako divoká kočka připravená k útoku. Sevru svůj náramek na paži, dárek od matky. Jeho známý vzor pod prsty na mě působí jako balzám.

Voják přichází na okraj krypty. Zdvihá lucernu...

Náhle se opodál v tunelu rozlehne náraz. Voják se rychle otočí, tasí meč a běží to prozkoumat. Za několik vteřin světlo z luceren zeslábně a zvuk jejich kroků se ztrácí v dálce.

Elias ztěžka vydechne. „Jdeme,“ řekne. „Určitě to tu nepročesává jen jedna hlídka. Musíme se dostat k únikové chodbě.“ Když vyjdeme z krypty ven, tunelem zaduní otřes, který rozvíří prach, a kosti a lebky s rachotem dopadnou na zem. Zakopnu, Elias mě popadne za rameno, přitáhne mě ke zdi a sám se přitiskne vedle mě. Krypta zůstala neporušená, ale ve stropě tunelu to zlověstně praská.

„Co to pro všechno na světě bylo?“

„Připadalo mi to jako zemětřesení.“ Elias o krok ustoupí ode zdi a prohlíží si strop. „Jenže v Seře žádná zemětřesení nebývají.“

Razíme si cestu katakombami s ještě větší naléhavostí. Při každém kroku čekám, že zaslechnu další hlídku a v dálce zahlédnu louče.

Elias se nečekaně zastaví a já vrazím do jeho širokých zad. Vstoupili jsme do kruhové pohřební komory s nízkým kopulovitým stropem, odkud vedou dva tunely. V jednom z nich v dálce poblikávají louče, až příliš daleko na to, aby se daly přesně rozeznat. Ve stěnách komory jsou vytesané krypty, z nichž každou střeží kamenná socha ozbrojence. Zpod jejich přileb na nás nepřátelsky shlížejí lebky. Otřesu se a přistoupím blíž k Eliasovi.

Ale on se nedívá ani do krypt, ani do tunelů, ani na louče v dálce. Zírá na holčičku stojící uprostřed pohřební komory.

Má na sobě potrhané oblečení a rukou si tiskne krvácející ránu na boku. Její jemné rysy naznačují, že je to Učenka, ale když se jí pokusím podívat do očí, skloní hlavu a tmavé vlasy jí spadnou do obličeje. Chudinka. Na umazaných tvářích má stopy po slzách.

„U všech horoucích pekel, docela se nám to tu zalidňuje,“ zamumlá Elias. Udělá krok směrem k holčičce, ruce má rozpražené, jako by jednal s vyděšeným zvířetem. „Tady bys neměla zůstat, broučku.“ Mluví jemně. „Jsi tu sama?“

Děvčátko tiše vzlykne. „Pomozte mi,“ zašeptá.

„Ukaž mi tu ránu. Můžu ti ji zavázat.“ Elias poklekne na jedno koleno, aby se snížil na její výšku, stejně jako to dělával můj dědeček se svými malými pacienty. Holčička před ním ucukne a podívá se směrem ke mně.

Udělám krok dopředu, ale instinkt mi radí, abych byla opatrná. Dívka mě pozoruje. „Řekneš nám, jak se jmenuješ, maličká?“ zeptám se.

„Pomozte mi,“ zopakuje. Z toho, jak se vyhýbá mému pohledu, mi naskakuje husí kůže. Ale na druhou stranu ji zjevně týrali — nejspíš práce Impéria — a teď stojí tváří v tvář po zuby ozbrojenému Válečníkovi. Musí být bez sebe strachem.

Dívka pomalu ucouvne a já se rychle podívám do tunelu osvětleného loučemi. Louče znamenají, že se pohybujeme na území Impéria. Je jen otázkou času, kdy na nás narazí vojáci.

„Eliasi,“ pokývnu směrem k loučím. „Nemáme čas. Vojáci..“

„Nemůžeme ji tu přece jen tak nechat.“ Je očividné, že ho sužuje pocit viny. Tíží ho, že před několika dny během třetí zkoušky zabil několik svých přátel, a nechce mít na svědomí další smrt. A to by se nepochybně stalo, pokud bychom tady to děvče nechali. Umřelo by na následky svých zranění.

„Máš ve městě rodinu?“ ptá se Elias. „Potřebuješ..“

„Stříbro.“ Holčička nakloní hlavu na stranu. „Potřebuju stříbro.“

Eliasovo obočí vystřelí vzhůru. Nedivím se mu. Ani já jsem to nečekala.

„Stříbro?“ řeknu. „Ale my nemáme..“

„Stříbro.“ Dívka se vleče do strany jako krab. Mám dojem, že jsem pod jejími zplihlými vlasy zahlédla až příliš rychlý záblesk oka. *Zvláštní.* „Mince. Zbraň. Šperky.“

Přejede pohledem můj krk, uši, zápěstí. A tím pohledem se prozradí.

Zírám do uhlově černých důlků, kde by měla mít oči, a šátrám po dýce. Ale Elias už stojí přede mnou a v rukou se mu lesknou šamšíry.

„Zpátky,“ zavrčí na dívku a každým coulem je z něj zase Maska.

„Pomozte mi.“ Dívka si nechá znovu spadnout vlasy do obličeje a založí si ruce za zády, vypadá jako karikatura dítěte, které se nás snaží přemluvit. „Pomoc..“

Při pohledu na můj zjevný nesouhlas zkříví rty v zuřivém šklebu, který na její jinak půvabné tváři působí zvrhle. Zavrčí — je to ten samý hrdelní zvuk, který jsem zaslechla už dříve. Tak proto jsem měla pocit, že nás něco sleduje. Tohle je to cosi, jehož přítomnost jsem cítila v chodbách.

„Vím, že máte stříbro.“ V hlase malé holčičky, jímž to stvoření promlouvá, zaznívá zuřivý chtíč. „Dejte mi ho. Já ho potřebuju.“

„Drž se od nás dál,“ varuje to stvoření Elias. „Nebo ti useknu hlavu.“

Dívka — nebo co to vlastně je — si Eliase nevšímá a zaměří svůj pohled na mě. „Ty to nepotřebuješ, človíčku. Dám ti za to něco na oplátku. Něco úžasného.“

„Co jsi zač?“ zašeptám.

Vymrští paže a ruce se jí podivně zeleně zalesknou. Elias k ní vyrazí, ale ona se mu vyhne a popadne mě prsty za zápěstí. Na zlomek vteřiny cítím, jak mi žhne ruka, a pak ji jakási síla odhodí a ona vyje a svírá si dlaň, jako by ji strčila do ohně. Elias mi pomůže zpátky na nohy, protože jsem upadla na zem, a v tentýž okamžik namíří na dívku dýku. Ta před ní ucouvne a vríská.

„Ty jsi ale mazaná!“ Když se po ní Elias znovu vrhne, holčička uskočí a dívá se na něj. „Jsi proradná! Ptáš se, co jsem zač, ale co jsi zač ty?“

Elias se rozmáchne a přejede jí jedním šamšírem po krku. Není však dostatečně rychlý.

„Vrahu!“ vyřítí se na něj. „Zabijáku! Ty jsi sama smrt! Chodící zkáza! Kdyby tvoje hříchy byly krev, chlapče, utopil by ses v řece, kterou jsi sám vytvořil!“

Elias se zapotácí a v jeho očích se zračí zděšení. V tunelu se zablesknou světla. Rychle k nám míří tři pochodně.

„Blíží se vojáci.“ To stvoření se ke mně přižene jako vítr a obrátí ke mně tvář. „Já je pro tebe zabiju, medooké děvče. Rozsápu jim hrdla. Ty, kteří vás pronásledovali předtím, jsem odvedla zpátky do tunelu. Udělám to znovu. Pokud mi dáš svoje stříbro. On ho chce. A pokud mu ho přineseme, tak nás odmění.“

Co to má pro všechno na světě znamenat? Neptám se a místo odpovědi zdvihnu dýku.

„Ty hloupá lidská nicko!“ Dívka sevře ruce v pěst. „On si ho od tebe stejně vezme. Přijde na to jak.“ Obrátí se směrem k tunelu. „Je tady Elias Veturius!“ Trhnu sebou. Vykřikla tak hlasitě, že ji nejspíš slyšeli až v Antiu. „Elias Vetu...“

Když jí Elias zarazí šamšír do srdce, její slova utichnou. „*Ifrit, ifrit z temné sluje*,“ řekne Veturius. Její tělo sjede z čepele a dopadne na zem s temným žuchnutím, jako když padá balvan. „*Meč mu život ukracuje*. Taková stará říkanka,“ doplní a zasune šamšír do pochvy. „Až donedávna mě nenapadlo, jak může být užitečná.“

Elias mě popadne za ruku a vyrazíme do neosvětleného tunelu. Možná že vojáci nějakým zázrakem tu dívku neslyšeli. Možná nás nezahlédli. Možná, možná...

Máme však smůlu. Za námi slyším křik a dupot bot.

II

ELIAS

Tři pomocní vojáci a čtyři legionáři, třináct metrů za námi. V běhu se rychle ohlédnou, abych posoudil, jak rychle se blíží. Odhadem šest pomocných vojáků, pět legionářů a deset metrů.

S každou ubíhající vteřinou proudí do katakomb další imperiální vojáci. Touto dobou už posel nejspíš donesl zprávu sousedním hlídkám a bubny rozšíří po Seře upozornění: *Elias Veturius byl spatřen v tunelech. Ať se nahlásí všechny oddíly.* Vojáci si nepotřebují být jisti mou identitou, stejně nás chytí. Prudce zahnu vlevo do postranního tunelu a Laiu stáhnou s sebou. Usilovně přemýšlím. *Rychle je setřes, dokud ještě můžeš. Jinak...*

Ne, syčí Maska v mém nitru. Zastav se a zabij je. Je jich jenom jedenáct. Nic to není. Zvládneš to i poslepu.

Měl jsem toho ifríta v pohřební komoře zabít hned. Helena by se mi posmívala, kdyby věděla, že jsem se tomu stvoření snažil pomoci, místo abych hned poznal, co je zač.

Helena. Vsadil bych své šamšíry, že je právě teď u výsledku. Markus — tedy císař Markus, jak si teď říká — jí nařídil, aby mě popravila. Neudělala to. A co hůř, po čtrnáct let byla mojí nejbližší důvěrníci. A ani jeden z těch hříchů jí neprojde bez trestu — rozhodně ne teď, když má Markus absolutní moc.

Bude v jeho rukou trpět. Kvůli mně. Znovu slyším ifríta. *Jsi chodící zkáza!*

Hlavou mi proletí vzpomínky na třetí zkoušku. Tristas umírající na hrotu Dexova meče. Demetrius hroutící se k zemi. Leandr ležící v krvi.

Probere mě výkřik, který se ozve před námi. *Bitevní pole je mou svatyní. Dědečkova stará mantra se mi vybaví ve chvíli, kdy to nejvíc potřebuju. Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.*

Laia vedle mě lapá po dechu a sotva se vleče. Zdržuje mě. *Mohl bys ji tu nechat, šeptá záludný hlas. Sám bys byl rychlejší.* Ten hlas rozdrtím. Kromě neodmyslitelné skutečnosti, že jsem jí slíbil pomoc výměnou za svou svobodu, vím, že Laia udělá cokoli, aby se dostala do kaufského vězení za svým bratrem, a dokonce by se celou tu cestu pokusila ujít sama.

A to by pro ni znamenalo jistou smrt.

„Přidej, Laio,“ řeknu. „Jsou moc blízko.“ Vyrázím vpřed. Stěny plné lebek, kostí, krypt a pavučin po obou stranách blednou. Dostali jsme se až příliš jižně od místa, kde bychom měli být. Únikový tunel, do nějž jsem schoval zásoby jídla na týden, jsme už dávno minuli. Katakomby duní a otřesy nás oba srážejí k zemi. Mřížkou kanálu k nám proniká pach ohně a smrti. Po chvíli se vzduchem rozlehne výbuch. Nezatěžuji se úvahami o tom, co by to mohlo být. Důležité je jen to, že vojáci za námi zpomalili a postupují vratkými chodbami stejně ostražitě jako my. Prudce odbočím doprava do postranní chodby a pak ustoupím do hlubokého stínu v polorozbořeném výklenku.

„Myslíš, že nás najdou?“ zašeptá Laia.

„Doufám, že...“

Ze směru, kterým jsme mířili, se zableskne světlo a já zaslechnu staccatový dusot bot. Do tunelu vběhnou dva vojáci a jejich louče nás jasně osvětlí. Na vteřinu se zarazí, nejspíš je mate Laiina přítomnost a také skutečnost, že nemám na tváři masku. Ale pak

si všimnou mé zbroje a šamšírů a jeden z nich pronikavě zapíská, čímž přivolá všechny vojáky v doslechu.

Moje tělo převezme kontrolu nad myslí. Ještě než vojáci stihnou tasit, moje vrhací nože se jim zabodnou do měkkého masa na hrdle. Tiše padnou a jejich louče prskají na podlaže katakomb.

Laia se vynoří z výklenku a rukou si zakrývá ústa: „E-Eliasi...”

Vrhnou se zpátky do výklenku, stáhnou ji s sebou a uvolním šamšír v pouzdrech. Zbývají mi čtyři vrhací nože. To není moc.

„Zabiju jich tolik, kolik zvládnou,“ řeknu. „Drž se stranou. I kdyby to vypadalo sebehůř, nepleť se do toho a nesnaž se mi pomáhat.“

Když dořeknu poslední slova, v ústí levého tunelu se objeví vojáci, kteří nás pronásledují. Jsou čtyři metry od nás. V mé myslí už nože vyletěly a našly své cíle. Vyřítím se z výklenku a vypustím čepele. První čtyři legionáři padnou tiše, jeden po druhém, tak lehce, jako když se seče obilí. Pátý zemře mávnutím mého šamšíru. Kolem se rozstříkne teplá krev a já cítím, jak se ve mně zvedá žluč. *Nemysli. Nad ničím se nepozastavuj. Jenom vyčisti cestu.*

Za prvními pěti muži se objeví dalších šest pomocných vojáků. Jeden mi skočí na záda a já ho zneškodním úderem lokte do obličeje. Za okamžik se na mě vrhá další. Když dostane kolenem do zubů, zavyje a svírá si rozbitý nos a zakrvácená ústa. *Otočka, kop, úkrok stranou, úder.*

Laia za mnou křičí. Jeden z pomocných vojáků ji táhne za krk ven z výklenku a u hrdla jí drží nůž. Jeho chlípné pošilhávání vystřídá zavytí. Laia mu zarazila do boku dýku. Pak ji z něj vytrhne a voják se odpotácí.

Obrátím se k posledním třem vojákům. Dají se na útěk.

V několika vteřinách posbírám své nože. Laia se při pohledu na ta jatka kolem třese po celém těle: sedm mrtvých. Tři zranění úpí a snaží se vstát. Když se na mě podívá, oči se jí rozšíří

hrůzou nad zkrvavenými šamšíry a zbrojí. Zali je mě hanba tak silná, že bych se nejraději zhroutil k zemi. Teď mě vidí takového, jaký skutečně jsem, i s mizernou pravdou v mém nitru. *Vrahu! Jsi sama smrt!*

„Laio...“ oslovím ji, ale tunelem projede hluboké zasténání a země se rozechvěje. Mřížkami kanálů slyším výkřiky, volání a ohlušující dozvuky ohromného výbuchu.

„Co to sakra...?“

„To je učenec odboj,“ zakřičí Laia přes všechn ten hluk. „Bouří se!“

Nestihnu se jí zeptat, jak se dozvěděla tak úžasnou a pikantní novinku, protože v tu chvíli se v tunelu nalevo od nás zablýskne důvěrně známý stříbrný kov.

„Proboha, Eliasi!“ Laia mluví přidušeně a oči má rozšířené děsem.

Jedna z Masek, které se k nám blíží, je obrovský muž, možná o dobrých dvanáct let starší než já, ale není mi povědomý. Ta druhá má malou, téměř droboučkou postavu. Klid v její maskované tváři je v nápadném rozporu s mrazivým hněvem, který z ní vyzařuje.

Moje matka. Velitelka.

Zprava se ozývá dupot bot a píšťaly svolávají ještě více vojáků. Jsme v pasti.

Tunel znovu zaúpí.

„Postav se za mě,“ vyštěknu na Laiu. Neslyší mě. „Laio, sakra, pos...“

Laia se vrhne střemhlav proti mému břichu, je to nemotorný, zoufalý a tak nečekaný výpad, že přepadnu dozadu do jedné z krypt ve zdi. Prorazím hustou vrstvu pavučin ve vstupu a přistanu na zádech na kamenné rakvi. Laia leží napůl na mně, napůl vklíněná mezi rakev a stěnu krypty.

Spojení pavučin, krypty a teplého dívčího těla mě natolik vyvádí z míry, že sotva dokážu vykročit: „Ty ses snad...“

Rána. Strop tunelu, v němž jsme před chvílí stáli, se najednou zhroutí v hromovém rachotu, který ještě zesiluje burácení dalších výbuchů ve městě. Stáhnou Laiu pod sebe a rukama jí obejmou hlavu, abych ji ochránil před nárazem. Ale v kryptě jsme v bezpečí. Z vlny prachu, kterou rozvířily výbuchy, se rozkašleme a já si jasně uvědomuju, že nebýt Laiiny pohotovosti, byli bychom teď oba mrtví. Burácení ustane a prachem prosvítne slunce. Městem se rozléhají výkřiky. Opatrně se zvednu, odtáhnou se od Laiy a obrátím se ke vchodu do krypty, který je napůl zatarasený hromadou kamení. Dívám se na trosky tunelu. Moc toho z něj nezbylo. Zával je úplný, po Maskách nikde ani stopy.

Vyškrábu se z krypty a napůl táhnu a napůl nesu přes sutiny Laiu, která ještě pořád kašle. Tvář má pokrytou prachem a krví — není její, o tom jsem se ujistil —, a hledá čutoru. Přiložím jí láhev k ústům. Po několika doušcích se postaví.

„Já... já zvládnou jít sama.“

Tunel po levé straně je zavalený kamením, ale najednou se v něm objeví ruka v brnění. V prachu se zablesknou velitelské šedé oči a plavé vlasy.

„Jdeme.“ Povyťáhnou si límec tak, aby mi zakrýval zátylek se šerosrázským tetováním ve tvaru diamantu. Vyškrábeme se ze zničených katakomb do kakofonie serských ulic.

U všech horoucích pekel.

Zdá se, že ulice propadlé do katakomb si nikdo nevšímá — všichni jsou příliš zaujatí tím, že zírají na sloupec ohně stoupající k horkému modrému nebi: místodržitelova vila je v plamenech jako nějaká barbarská pohřební hranice. Kolem jejích černajících bran a na ohromném náměstí před ní bojují desítky váleč-

nických vojáků v nevyrovnané bitvě se stovkami černě oděných povstalců — bojovníků učeneckého odboje.

„Tudy!“ vyrazím pryč od místodržitelovy vily, cestou srazím dva povstalecké bojovníky a zamířím do další ulice. Ale tam zuří požár, který se rychle šíří, a země je pokrytá mrtvolami. Popadnu Laiu za ruku a utíkám směrem k další postranní uličce, ale zjistím, že je stejně poničená jako ta první.

Nad rachotem zbraní, výkřiky a burácením plamenů se horečně rozléhají úderý ze serských bubnových věží, které svolávají jednotky do čtvrti Význačných, do Cizinecké čtvrti a do Zbrojířské čtvrti. Další věž hlásí, že jsem byl spatřen poblíž místodržitelova sídla, a rozkazuje všem dostupným jednotkám, aby se připojily ke stíhání.

Hned vedle vily se ze sutin zborceného tunelu vynoří světle plavá hlava. *Sakra*. Stojíme uprostřed náměstí vedle fontány se sochou vzpínajícího se koně pokryté prachem. Otočím Laiu zády ke kašně, sehnu se a zoufale hledám únikovou cestu, než si nás všimne velitelka nebo někdo z Válečníků. Ale zdá se, že všechny budovy na náměstí i přilehlé ulice jsou v plamenech.

Dívej se pořádně! Velitelka se každou chvíli vnoří do šarvátky na náměstí a použije své hrozivé schopnosti, aby si bojem proklesla cestu a vypátrala nás.

Ohlédnu se: setřásá si ze zbroje prach a celý ten chaos ji nijak nevyvádí z míry. Z jejího nevzrušeného postoje se mi ježí vlasy na hlavě. Její škola je v troskách, její syn a zároveň nepřítel uprchl, město postihla úplná katastrofa. A přesto se k tomu staví s pozoruhodným klidem.

„Tamhle!“ Laia mě popadne za paži a ukáže na uličku ukrytou za převráceným vozíkem nějakého prodavače. Přikrčíme se a vyrazíme k ní a já děkuju nebi za ten rozruch, díky němuž si nás ne všimají ani Učenci, ani Válečníci.

Zanedlouho doběhneme do uličky, a zrovna když se do ní chystáme vpadnout, rozhodnu se zariskovat a ohlédnu se — jen jednou, abych se ujistil, že nás neviděla.

Prohledávám očima ten chaos: přejíždím pohledem klubko bojovníků, kteří se vrhají na dvojici legionářů, Masku, která odráží deset povstalců zároveň, až k troskám tunelu, kde stojí má matka. Starý učenecký otrok, který se snaží utéct před tou spouští, udělá tu chybu, že se jí připlete do cesty. S lhostejnou brutalitou mu za-boří šamšíř do srdce. A pak se podívá přes náměstí přímo na mě. Jako bychom byli propojeni, jako by znala všechny mé myšlenky.

Usměje se.

III

LAIA

Velitelčin úsměv vypadal jako opuchlý bledý červ. Ačkoliv jsem ji zahlédla jen koutkem oka, než mě Elias odvedl pryč od toho krveprolití na náměstí, nejsem schopná promluvit.

Uklouznu, boty mám stále pokryté krví od té řezničiny v katakombách. Při pomýšlení na Eliasův výraz těsně poté, co se to stalo, na znechucení v jeho očích, se otřesu. Chtěla jsem mu říct, že to, co udělal, udělal proto, aby nás zachránil. Ale nedokázala jsem ta slova ze sebe vypravit. Zmohla jsem se jen na to, že jsem se nepozvracela.

Vzduch protínají zvuky utrpení — Válečníci a Učenci, dospělí a děti, všechny hlasy splývají v jediném kakofonickém skřeku. Ale já to téměř nevnímám, protože se soustředím na to, abych se vyhnula rozbitému sklu a hořícím domům hroutícím se k zemi. Několikrát se ohlédnou a čekám, že uvidím velitelku, jak je nám v patách. Náhle se cítím jako ta dívka, kterou jsem byla ještě před měsícem. Dívka, která nechala svého bratra napospas imperiálnímu vězení, dívka, která fňukala a vzlykala, když ji zbičovali. Zbabělec.

Jestliže se strach chopí vlády, musíš použít jedinou věc, která je silnější, nezničitelná, a bojovat s ním: svého ducha. A svoje srdce. V duchu slyším slova, která mi včera řekl kovář Spiro Teluman, přítel a mentor mého bratra.

Snažím se proměnit svůj strach v něco, co mě bude pohánět. Velitelka není neomylná. Možná mě ani neviděla — soustředila se jen na svého syna. Už jednou jsem jí utekla. Uteču jí zas.

Projede mnou vlna vzrušení, ale když zahneme do další ulice, zakopnu o hromadu cihel a rozplácnu se na dlažbě černé jako saze.

Elias mě postaví zpátky na nohy, jako bych nevážila víc než peříčko. Upřeně se dívá před sebe, ohlíží se, sleduje okolní okna a střechy, jako by čekal, že se každou chvíli někde objeví jeho matka.

„Musíme jít dál.“ Tahám ho za ruku. „Musíme se dostat ven z města.“

„Já vím.“ Elias vběhne do zaprášeného uschlého sadu obehnaného zdí. „Ale pokud budeme vyčerpaní, tak to nezvládneme. Když si na chvíli odpočineme, nic se nestane.“

Posadí se a já si neochotně kleknu vedle něj. Serrský vzduch je podivný a znečištěný — pachutí spáleného dřeva se mísí s něčím temnějším, s krví, hořícími těly a tasenou ocelí.

„Jak se dostaneme do Kaufu, Eliasi?“ Ta otázka mě sužuje od chvíle, kdy jsme se z jeho kasáren na Šerosrázu protáhli do tunelů. Můj bratr se nechal zajmout válečnickým vojákem, abych měla šanci utéct. Nenechám ho kvůli tomu zemřít — on je poslední člen rodiny, který mi v tomhle zpropadeném Impériu zbyl. „Schováme se někde na venkově? Jaký máš plán?“

Elias se na mě klidně dívá, šedé oči má jakoby zastřené.

„Únikovým tunelem bychom se byli dostali na západ od města,“ řekne. „Vydali bychom se přes horské průsmyky na sever, okradli kmenovou karavanu a vydávali se za obchodníky. Válečníci by nehledali nás oba a rozhodně by nás nehledali na severu. Ale teď...“ Pokrčí rameny.

„Co to má znamenat? Máš vůbec nějaký plán?“

„Mám. Dostaneme se ven z města. Utečeme velitelce. To je jediný plán, na kterém záleží.“

„A co potom?“

„Jedno po druhém, Laio. Teď se musíme vypořádat s mojí matkou.“

„Já se jí nebojím,“ řeknu, aby si nemyslel, že jsem pořád ta ustrašená myška, kterou před několika týdny potkal na Šerosrázu. „Teď už ne.“

„To bys měla,“ odpoví Elias suše. Vtom zaduní bubny, je to záplava zvuku, z něhož se mi roztřesou i kosti. Hlava mi buší jejich ozvěnou.

Elias nakloní hlavu na stranu. „Vysílají náš popis,“ řekne. „*Elias Veturius: šedé oči, sto devadesát centimetrů, devadesát pět kilogramů, černé vlasy. Naposledy spatřen v tunelech jižně od Šerosrázu. Ozbrojený a nebezpečný. Cestuje s Učenkou: zlaté oči, sto šedesát centimetrů, šedesát kilogramů, černé vlasy...*“ Zarazí se. „Chápeš, co to znamená? Jdou po nás, Laio. Ona po nás jde. Žádná cesta ven z města neexistuje. Mít strach je teď dobrá strategie, udrží nás to naživu.“

„A hradby...“

„Jsou ostře střežené kvůli učenecké vzpouře,“ řekne Elias. „A teď to bude ještě horší. Rozeslala po městě zprávy, že jsme se přes hradby ještě nedostali. Brány budou dvojnásob opevněné.“

„Mohli bychom se... mohl by ses ven probojovat? Třeba u jedné z menších bran?“

„To by snad šlo,“ řekne Elias. „Ale znamenalo by to hodně zabíjení.“

Rozumím tomu, proč uhýbá pohledem, ačkoliv ta tvrdá, chladná část mě samé, která se zrodila na Šerosrázu, uvažuje nad tím, že několik mrtvých Válečníků navíc už by nebyl takový rozdíl. Zejména vzhledem k tomu, kolik už jich Elias zabil, a taky proto, že si dokážu představit, co začnou dělat ve chvíli, kdy bude učenecká vzpoura nevyhnutelně potlačena.

Ale moje lepší já se nad takovou bezcitností zhrzoí. „A co tunely?“ navrhu. „To vojáci nebudou čekat.“

„Nevíme, které z nich se zřítily, a nemá smysl tam chodit jen proto, abychom narazili na slepou uličku. Možná by to šlo přes doky. Přeplavali bychom řeku..“

„Já neumím plavat.“

„Až budeme mít pár volných dní, připomeň mi, abych to napravil.“ Pak zavrtí hlavou — docházejí nám možnosti. „Mohli bychom se schovávat, dokud se to povstání nepřežene. A až přestanou výbuchy, proklouznout do tunelů. Vím o jednom úkrytu.“

„Ne,“ řeknu rychle. „Impérium poslalo Darina do Kaufu před třemi týdny. A vězeňské fregaty jsou rychlé, že ano?“

Elias přikývne. „Do Antia jim to netrvá ani čtrnáct dní. A z Antia do Kaufu je to deset dní cesty po pevnině, pokud je nezdrží špatné počasí. Možná už je ve vězení.“

„Jak dlouho bude trvat nám, než se tam dostaneme?“

„Musíme jít po souši, aby nás nikdo neodhalil,“ řekne Elias. „Tři měsíce, pokud budeme rychlí. Ale jen v případě, že dojdeme k Nevennskému pohoří, než napadne sníh. Jestli to nestihneme, budeme muset počkat do jara.“

„V tom případě nesmíme ztrácet čas,“ řeknu. „Ani den.“

Znovu se ohlédnou přes rameno a snažím se potlačit narůstající pocit hrůzy. „Nešla za námi, že ne?“

„Určitě ne tak, abychom si toho všimli,“ řekne Elias. „Na to je až moc chytrá.“

Přemýšlí, pozoruje suché stromy kolem nás a v dlani stále dokola obrací meč.

„Blízko řeky se u hradeb nachází opuštěné skladiště,“ řekne nakonec. „Patří mému dědečkovi — před lety mi to tam ukázal. A ze zadního dvora vede cesta ven z města. Ale dlouho jsem tam nebyl. Možná už tam ani nestojí.“

„Víš o tom skladišti velitelka?“

„Dědeček by jí o tom nikdy neřekl.“

Vzpomenu si na to, jak mě Izzi, má kamarádka, která také bývala otrokyní na Šerosrázu, před velitelkou varovala, když jsem na akademii přišla poprvé. *Ona vidí různé věci*, řekla Izzi. *A ví i o tom, o čem by vědět neměla*. Ale teď se musíme dostat z města a já nemám žádný lepší plán, který bych mohla navrhnout.

Vyrazíme dál, rychle procházíme částmi města netknutými povstáním a ostražitě se plížíme těmi, kde zuří boje a oheň. Hodiny plynou a odpoledne přechází v podvečer. Elias kráčí po mém boku, je klidný a zdánlivě nedotčený pohledem na tu zkázu.

Když si uvědomím, že ještě před měsícem byli moji prarodiče naživu, můj bratr na svobodě a nikdy jsem neslyšela jméno Veturius, zaplaví mě zvláštní pocit.

Vše, co se stalo od té doby, se podobá noční můře. Babičku a dědečka zavraždili. Darina odvěkli vojáci a on na mě křičel, ať uteču.

A učenecký odboj mi nabídl pomoc při jeho záchraně, jen aby mě později zradil.

Hlavou mi probleskne vzpomínka na další obličeje, tmavooký, pohledný a zasmušilý — vždycky byl tak zasmušilý. Díky tomu byl pak jeho úsměv mnohem vzácnější. Keenan, povstalec s ohnivými vlasy, který se vzepřel odboji, aby mi potají pomohl uniknout ze Serry. A já tu možnost darovala Izzi.

Doufám, že se na mě nezlobí. Doufám, že pochopí, proč jsem jeho pomoc nemohla přijmout.

„Laio,“ osloví mě Elias, když se přiblížíme k východnímu okraji města. „Už jsme skoro tam.“

Vynoříme se ze změní serských uliček poblíž kupeckého skladiště. Osamělá věž cihlové vypalovací pece vrhá na skladiště a okolní dvory hluboký stín. Ve dne tu panuje shon vozů, obchodníků

a přístavních dělníků. Ale teď v noci je to tu opuštěné. Večerní chlad naznačuje změnu ročního období a od severu vane silný vítr. Nic se ani nepohne.

„Tamhle.“ Elias ukáže směrem ke stavbě zabudované do serských hradeb. Podobá se oběma sousedním budovám, až na plevelem zarostlý dvorek, který je hned za ní. „To je ono.“ Několik minut skladiště pozoruje. „Tam velitelka nemůže schovat tucet Masek,“ řekne. „A pochybuju, že by přišla bez nich. Nebude riskovat, že bych jí mohl utéct.“

„Jseš si jistý, že by sem nepřišla sama?“ Vítr zafouká ještě silněji a já si založím ruce na prsou a otřesu se. Velitelka je dostatečně strašlivá sama o sobě. Nemyslím si, že by potřebovala vojáky jako podporu.

„Nejsem,“ přizná. „Počkej tady. Přesvědčím se, jestli tam nikdo není.“

„Myslím, že bych měla jít taky.“ Ihned znervózním. „Kdyby se něco stalo...“

„Tak to ty přežiješ, i kdybych to já schytl.“

„Cože? To ne!“

„Když zapískám jednou, můžeš se ke mně připojit. Pokud tam budou vojáci, zapískám dvakrát. A jestli tam bude čekat velitelka, tak uslyšíš tři hvízdnutí dvakrát za sebou.“

„A když tam bude? Co potom?“

„Tak tady počkáš. Jestli to přežiju, přijdu pro tebe,“ řekne Elias. „A jestli ne, budeš odsud muset zmizet.“

„Eliasi, ty blázne, já tě potřebuju, jestli chci dostat Darina...“

Položí mi prst na rty a zachytí můj pohled.

Skladiště před námi je tiché. Za námi hoří město. Vzpomenu si, kdy jsem se na něj naposledy takhle dívala — bylo to těsně předtím, než jsme se políbili. A podle toho, jak napjatě vydechne, mám dojem, že mu to taky prolétlo hlavou.

„Kde je život, tam je naděje,“ řekne. „To mi kdysi pověděla jedna odvážná holka. I kdyby se mi něco stalo, nepropadej panice. Určitě na něco přijdeš.“

Než mě znovu zaplaví pochybnosti, svěsí paži a zlehka, jako když z cihlové pece stoupají oblaka prachu, přeběhne ke skladišti.

Sleduju jeho pohyby a jsem si bolestně vědoma chatrnosti našeho plánu. Všechno, co se dosud stalo, bylo výsledkem síly vůle nebo čirého, nezaslouženého štěstí. Nemám ani ponětí, jak se dostat bezpečně na sever, protože jsem byla přesvědčená o tom, že mě tam dovede Elias. Vůbec nevím, jak vniknout do Kaufu, protože jsem doufala, že to bude vědět Elias. Nemám nic jiného než svůj vnitřní hlas, který mi říká, že musím bratra zachránit, a Eliasův slib, že mi pomůže. Zbytek jsou jenom přání a naděje. Na světě není nic křehčího.

To nestačí. Nestačí. Vítr mi cuchá vlasy, je chladnější, než by měl být na sklonku léta. Elias zmizí ve dvoře skladiště. Nervy mám napjaté k prasknutí, a ačkoliv zhluboka dýchám, připadá mi, že nemám dost vzduchu. *No tak. Honem.* Čekání na znamení je nesnesitelné.

A pak to zaslechnu. Je to tak rychlé, že mi na okamžik připadá, jako bych se spletla. Doufám, že jsem se spletla. Ale pak se to ozve znovu.

Tři ostrá písknutí. Ostrá, náhlá a plná varování.

Velitelka nás vypátrala.

IV

ELIAS

Matka je lstivá a dokáže svůj hněv obratně skrývat. Obalí jej klidem a pohrbí hluboko v sobě. Pak nad ním udupe zem, vztyčí náhrobní kámen a předstírá, že je po něm. Já ho však vidím v jejích očích. Doutná na periferii jejího pohledu, jako když okraje papíru těsně před vzplanutím zčernají.

Je mi odporné, že mám stejnou krev jako ona. Kéž bych si ji mohl vydrhnout z těla.

Stojí tam u tmavých vysokých městských hradeb a až na stříbrný záblesk masky vypadá jako jeden z mnoha nočních stínů. Vedle ní se nachází naše úniková cesta, dřevěné dveře tak hustě obrostlé uschlými popínavými rostlinami, že vůbec nejsou vidět. Ačkoliv nemá v rukou zbraň, její poselství je jasné. *Jestli chceš odejít, musíš se dostat přese mě.*

U všech horoucích pekel. Doufám, že Laia slyšela moje varovná hvízdnutí. Doufám, že se bude držet dál.

„Že ti to ale trvalo,“ řekne velitelka. „Čekám tu už několik hodin.“

Vrhne se na mě a v dlani se jí objeví dlouhý nůž tak rychle, jako by jí vyrašil z kůže. Tak tak před ní uskočím a pak na ni zaútočím šamšíry. Odtančí před mým útokem, aniž se obtěžuje zkrížit se mnou ostří, a pak po mně hodí vrhací hvězdu. Mine mě jen o vlásek. Než sáhne po další, přiřenu se k ní a kopnutím do hrudi ji srazím k zemi.

Zatímco se snaží vydrápat na nohy, pročešávám pohledem okolí, jestli se tam někde neskrývají vojáci. Městské hradby jsou prázdné a okolní střechy jakbysmet. Z dědečkova skladiště se neožývají žádné zvuky. Ale stejně nedokážu uvěřit tomu, že někde blízko nečíhají její zabijáci.

Zprava něco zaslechnu a zdvihnu šamšíry, očekávám šíp nebo kopí. Ale je to jen velitelčin kůň přivázaný ke stromu. Poznávám sedlo rodu Veturiů — je to jeden z dědečkových hřebců.

„Jsi nervózní.“ Velitelka povytáhne jedno stříbrné obočí a konečně se postaví. „To nemusíš. Přijela jsem sama.“

„A proč bys to dělala?“

Velitelka po mně vrhne další hvězdy. Když se shýbnu, proskočí kolem mě za strom, k němuž je uvázaný její kůň, pryč z dosahu nožů, které po ní házím.

„Jestli si myslíš, že na to, abych tě zničila, potřebuju armádu,“ řekne, „tak to jsi, chlapče, na omylu.“

Rychlým pohybem si u krku rozepne uniformu — při pohledu na košili z živého kovu, již nedokážou proniknout sečné zbraně, se znechuceně ušklíbnu.

Je to Helenina košile.

„Vzala jsem si ji od Heleny Aquilly.“ Velitelka vytasí šamšíry a s lehkou elegancí začne odrážet můj útok. „Těsně předtím, než jsem ji předala Černé hlídce k výslechu.“

„Helena nic neví.“ Odrážím matčiny rány a ona kolem mě tančí. *Zažeň ji do úzkých. A pak jí zasaď rychlou ránu do hlavy, aby ztratila vědomí. Ukradni jí koně. Uteč.*

Když do sebe naše šamšíry narazí a jejich zvláštní hudba naplní dosud tiché skladiště, velitelka vydá podivný zvuk. Po chvíli si uvědomím, že se zasmála.

Nikdy jsem neslyšel, že by se matka smála. Nikdy.

„Věděla jsem, že sem přijdeš.“ Pustí se do mě šamšíry, já se shýbnu, abych jí proklouzl pod rukama, a cítím závan větru od jejích čepelí, které se proženou jen kousíček od mého obličejce. „Zvážil jsi útěk městskou branou. Pak tunelem, řekou, doky. Nakonec se všechny možnosti ukázaly jako příliš obtížné, zejména když se za tebou táhne ještě ta tvoje malá kamarádka. Vzpomněl sis na tohle místo a předpokládal jsi, že o něm nevím. Hlupáku.“

„Ona je tady, abys věděla.“ Když zablokují její útok a škrábnu ji na paži, velitelka podrážděně zasyčí. „Ta učenecká otrokyně. Někde tady číhá. A dívá se.“ Velitelka si pohrdlivě odfrkne a zvýší hlas. „Vytrvale se držíš života, jako ten šváb! Nic jiného ostatně ani nejsi. Předpokládám, že tě zachránili auguři. Měla jsem tě pořádně rozmáčknout.“

Zůstaň schovaná, Laio! vykřiknu v duchu, ale nahlas si to říct netroufám, jinak Laia skončí s jednou z matčiných hvězd v hrudi.

Velitelka má teď skladiště za zády. Mírně oddechuje a oči se jí vražedně třpytí. Touží se mnou skoncovat.

Naznačí výpad nožem, ale když ho zablokují, podrazí mi nohy a zaútočí. Odvalím se a těsně se vyhnu smrti probodnutím nožem, nicméně vzápětí ke mně se svistotem přiletí další dvě hvězdy, a ačkoliv jedné uniknu, druhá mě zasáhne do bicepsu.

V šeru za matkou se mihne zlatá kůže. *Ne, Laio. Drž se dál.*

Matka odhodí šamšíry a vytáhne dvě dýky. Chystá se mě doražit. Vší silou se na mě vrhne a zasazuje mi údery tak prudce, abych si ani nevšiml, kdy vydechnu naposledy.

Odrazím ji příliš pomalu. Do ramene se mi zakousne ostří a já uskočím, ale ne dost rychle na to, abych se vyhnul surovému kopanci, kterým mě srazí na kolena. Náhle vidím dvě velitelky a čtyři ostří. *Tohle je tvůj konec, Eliasi.* V hlavě se mi rozléhá lapání po dechu — slyším svůj vlastní dech, mělký a bolestný. Matka se chladně uchechtne, zní to, jako když kámen drtí sklo. Napřáhne

se k smrtícímu úderu. A pouze šerosrázský výcvik, její výcvik, mi pomůže instinktivně zdvihnout šamšír a zadržet její dýku. Jenže má síla je ta tam. Jeden po druhém mi vykopne šamšíry z rukou.

Koutkem oka zahlédnu, jak se blíží Laia s dýkou v ruce. *Nech toho, sakra. Ona tě ve vteřině zabije.* Ale pak mrknu a Laia je pryč. Nejspíš se mi to jen zdálo — ten kopanec mi otřásl myslí, jenže pak se Laia objeví znovu a hodí matce přímo do očí hrst písku. Velitelka prudce odvrátí hlavu a já šátrám po šamšírech na zemi. Ve chvíli, kdy se na mě matka podívá, právě jeden zdvihám.

Očekávám, že její zápěstí v ochranné rukavici vyletí a zarází můj meč. Očekávám, že zemřu s pohledem na její škodolibý triumf.

Ale místo toho se jí v očích objeví výraz, který nedokážu nikam zařadit.

Pak ji můj šamšír zasáhne do spánku takovou silou, že ji to přinejmenším na hodinu omráčí. Padne k zemi jako pytel mouky.

Když se na ni s Laiou díváme, zmocní se mě zuřivost a zmatek. Existuje vůbec nějaký zločin, který moje matka nespáchala? Myslíím na všechny ty, které zbičovala, zavraždila, zmučila a uvrhla do otroctví. A teď před námi leží úplně bezbranná. Bylo by tak snadné ji zabít. Maska v mém nitru mě nabádá, ať to udělám. *Teď nesmíš zaváhat, ty blázne! Nebo budeš litovat.*

Ale ta myšlenka mě odpuzuje. Ne, svou vlastní matku nezabiju, a už vůbec ne tímhle způsobem, i když je to taková zrůda.

Zahlédnu nějaký pohyb. Ve stínu skladiště se skrývá postava. Voják? Možná — ale nejspíš je příliš zbabělý na to, aby vylezl a bojoval. Možná nás viděl, možná ne. Zjišťovat to nebudu.

„Laio.“ Popadnu matku za nohy a táhnu ji do skladiště. Je tak lehoučká. „Přiveď toho koně.“

„Je... je opravdu...“ Podívá se na velitelčino tělo a já zavrtím hlavou.

„Koně,“ zopakují svůj povel. „Odvaž ho a přiveď ke dveřím.“ Zatímco plní můj rozkaz, odříznu z kotouče, který mám v tlumoku, kus lana a svážu matce zápěstí a kotníky. Až se vzbudí, příliš ji to nezdrží, ale společně s ránou do hlavy by nám to mělo poskytnout dost času, abychom se dostali ven ze Serry dřív, než za námi pošle vojáky.

„Musíme ji zabít, Eliasi.“ Laie se třese hlas. „Jakmile se probere, pustí se za námi. Nikdy se do Kaufu nedostaneme.“

„Já ji zabíjet nehodlám. Jestli to chceš udělat ty, tak si pospěš. Nemáme čas.“

Odvrátím se od ní, abych ještě jednou prohlédl tmu za námi. Ať už nás sledoval kdokoliv, je pryč. Musíme počítat s nejhorším: že to byl voják a že spustí poplach.

Na serrských hradbách nehlídkuje žádná stráž. *Konečně máme trochu štěstí.* Po několika silných úderech se dveře pokryté popínavými rostlinami otevřou a jejich panty hlasitě zaskřípají. Během několika vteřin projdeme masivní městskou hradbou. Na chvíli vidím dvojmo. *Ta zatracená rána do hlavy.*

Plížíme se s Laiou rozlehlým meruňkovým sadem a kůň klape za námi. Laia ho vede a já jdu před ní s vytaseným šamšírem.

Velitelka se rozhodla čelit mi o samotě. Možná v tom byla její pýcha a touha dokázat sobě samé i mně, že mě dokáže zničit bez pomoci. Ale ať už k tomu měla jakýkoliv důvod, nepochybuju o tom, že ven postavila přinejmenším několik oddílů vojáků, aby nás chytili, kdybychom se probili přes ni. Vím jistě, že matka má vždycky záložní plán.

Jsem vděčný za inkoustově černou noc. Kdyby svítil měsíc, snadno by nás mohl z hradeb sestřelit zkušený lukostřelec. Takhle splýváme se stromy. Ale stejně temnotě nedůvěřuju. Čekám, až ztichnou cvrčci a další noční tvorové a až mi vychladne pokožka, naslouchám, jestli se někde neozve zavržení bot nebo zaskřípění kůže.

Ale zatímco procházíme sadem, po Impériu není nikde ani stopy.

Když se blížíme ke konci stromořadí, zpomalím. Poblíž rychle plyne přítok řeky Rei. Jedinými osvětlenými body v poušti jsou dvojce kasárny, na kilometry vzdálené od sebe navzájem i od nás. Mezi nimi se rozléhají údery bubnů, které mluví o pohybu jednotek v Seře. V dálce se ozvou údery koňských kopyt a já ztuhnu — ale zvuk se od nás vzdaluje.

„Něco mi tu nehraje,“ řeknu Laie. „Matka by sem určitě rozmístila stráž.“

„Možná si myslela, že je nebude potřebovat,“ zašeptá Laia nejspíše. „Že nás zabije sama.“

„Ne,“ oponuju jí. „Velitelka má vždycky záložní plán.“ Náhle si přeju, aby s námi byla Helena. Jako bych ji viděl před sebou, jak vraští stříbrné čelo, zatímco její mysl trpělivě rozplétá fakta.

Laia vztyčí hlavu. „I velitelka dělá chyby, Eliasi,“ řekne. „Oba nás podcenila.“

To je pravda, ale přesto mě pořád sužuje neodbytný pocit, že něco není v pořádku. U všech řasů, hrozně mě bolí hlava. Je mi na zvracení. Chce se mi spát. *Uvažuj, Eliasi*. Co jsem to viděl v matčiných očích, než jsem ji srazil k zemi? Nějaké citové hnutí. Něco, co by jindy nedala najevo.

A po chvíli mi to dojde. *Bylo to uspokojení*. Velitelka měla radost.

Ale proč by měla radost z toho, že ji zbavím vědomí ranou do hlavy, poté co se mě pokusila zabít?

„Ona neudělala chybu, Laio.“ Vydeme na otevřené prostranství za sadem a já zkoumám bouři, která se sbírá desítky kilometrů daleko nad Serranským pohořím. „Ona nás nechala jít.“

Ale nechápu proč.

V

HELENA

Věrnost až do konce.

Heslo rodu Aquillů, které mi otec pošeptal do ucha chvíli poté, co jsem se narodila. Vyslovila jsem ta slova snad tisíckrát. Nikdy jsem o nich nezapochybovala.

Teď o těch slovech přemýšlím, zatímco sedím mezi dvěma legionáři v podzemním žaláři pod Šerosrázem. *Věrnost až do konce.*

Věrnost komu? Své rodině? Impériu? Svému srdci?

Ke všem řadám s mým srdcem. To kvůli němu jsem skončila tady.

„Jak se Eliasi Veturiovi podařilo uprchnout?“

Z úvah mě vyruší vyšetřovatel. Jeho hlas je stejně necitelný jako před několika hodinami, když mě s velitelkou hodili do této díry. S pomocí oddílu Masek mě zahnala do kouta před šerosrážskými kasárnami. Vzdalela jsem se bez boje, stejně mě praštila tak, že jsem ztratila vědomí. A pak se jí nějak povedlo svléknout mi stříbrnou košili, kterou mi darovali auguři, imperiální svatí muži. Košili, která se mi zapustila do kůže a díky níž jsem byla téměř neporazitelná.

Možná bych se měla pozastavit nad tím, jak ji ze mě dokázala stáhnout. Ale já se tomu nedivím. Na rozdíl od zbytku tohoto zatraceného Impéria jsem nikdy neudělala tu chybu, že bych velitelku podcenila.

„Jak se mu podařilo utéct?“ Vyšetřovatel se do toho zase pustil. Potlačím povzdech. Na tu otázku už jsem odpověděla snad stokrát.

„Nevím. V jednu chvíli jsem mu měla useknout hlavu a hned potom jsem slyšela jen zvonění v uších. Když jsem se podívala na popravčí pódium, byl pryč.“

Vyšetřovatel pokyne dvěma legionářům, kteří mě drží. Připravím se.

Nic jim neříkej. Ať už se bude dít cokoliv. Než Elias utekl, slíbila jsem mu, že ho budu naposledy krýt. Jestli se Impérium dozví, že uprchl tunely, že cestuje s tou Učenkou nebo že mi dal svou Masku, vojáci ho snadno vystopují. Živý by se z města nedostal.

Legionáři mi strčí hlavu do vědra odporné vody. Sevřu rty, zavřu oči a snažím se zůstat uvolněná, ačkoliv si nepřeju nic jiného než se začít bránit. Držím se jediného obrazu, tak jak nás to velitelka během výslechového výcviku naučila.

Elias je na útěku. Usmívá se v nějaké vzdálené, sluncem zalité zemi. Nachází svobodu, kterou tak dlouho hledal.

Plíce se mi napínají a pálí. *Elias utíká. Elias je volný.* Topím se, umírám. *Elias utíká. Elias je volný.*

Legionáři mi vytáhnou hlavu z vědra a já se prudce, zhluboka nadechnu.

Vyšetřovatel pevnou rukou otočí můj obličej k sobě a přinutí mě, abych se mu podívala do zelených očí, které se bledě a necitelně třpytí ve stříbrné masce. Po všech těch hodinách, kdy se mě vyptával na tytéž otázky a slyšel stále stejné odpovědi, očekávám náznak hněvu nebo přinejmenším frustrace. Ale on nevypadá rozrušeně. Působí zcela klidně.

Kvůli snědé pleti, propadlým tvářím a hranatým očím mu v duchu přezdívám Seveřan. Ze Šerosrázu vyšel teprve před pár lety, je příliš mladý na to, aby ho přijali k Černé hlídce, natož aby z něj udělali vyšetřovatele.

„Jak se mu podařilo utéct?“

„Vždyť jsem vám právě řekla..“

„Cos dělala po výbuchu v kasárnách lebek?“

„Měla jsem dojem, že jsem ho zahlédla. Ale ztratil se mi.“ Což je určitá verze skutečnosti. Nakonec se mi opravdu ztratil.

„Jak se mu podařilo odpálit ty výbušniny?“ Seveřan pustí můj obličej a pomalu kolem mě přechází. Jako by splýval se stíny, až na rudou skvrnu na uniformě — obraz křičícího ptáka. Je to symbol Černé hlídky, imperiálních vnitrostátních jednotek. „Kdys mu pomohla?“

„Já jsem mu nepomohla.“

„Byl to tvůj spojenec. Tvůj přítel.“ Seveřan vytáhne něco z kapsy. Zacinká to, ale nevidím, co to je. „A ve chvíli, kdy má být popraven, se spustí série výbuchů, které málem srovnají se zemí celou školu. Vážně čekáš, že uvěřím tomu, že to byla náhoda?“

Mlčím, a tak Seveřan pokyne legionářům, aby mě znovu ponořili. Zhluboka se nadechnu a vytěsním z hlavy všechno kromě myšlenky na Eliase, kterému se podařilo uprchnout.

A v tu chvíli, zrovna když mě potápějí, si vzpomenu na ni.

Na tu učeneckou holku. Na její tmavé vlasy a křivky a ty zatracené zlaté oči. Jak ji držel za ruku, když utíkali přes dvůr. Jak vyslovovala jeho jméno, které na jejích rtech znělo jako píseň.

Trocha vody se mi dostane do úst a já ji spolknou. Chutná po smrti a po moči. Vykopnu a začnu se rvát s legionáři, kteří mě drží. *Uklidni se.* Takhle vyšetřovatelé ničí vězně. Jedna prasklina a on do ní zarazí klín a bude do něj tlouct kladivem tak dlouho, dokud se nerozpadneš na kusy.

Elias utíká. Elias je volný. Snažím se v duchu spatřit ten obraz, ale nahradí ho jiný: oni dva, propletení do sebe.

Možná že utopit se by nebylo tak hrozné.

Ve chvíli, kdy se mi zatmí před očima, mě legionáři vytáhnou. Vyplivnu trochu vody. *Vzchop se, Aquillo. Právě teď tě může zlomit.*

„Kdo je ta holka?“

Ta otázka je tak nečekaná, že na jeden jediný usvědčující okamžik nedokážu skrýt šok — nebo pochopení.

Zčásti proklínám Eliase za to, že byl tak hloupý a nechal se s ní vidět. A zčásti se snažím potlačit hrůzu, která ve mně narůstá. Vyšetřovatel pozoruje, jak se ve mně ty pocity svářejí.

„No dobrá, Aquillo.“ Mluví se smrtelným klidem. Okamžitě si vzpomenu na velitelku. Elias mi jednou řekl, že čím je její hlas tišší, tím je nebezpečnější. Konečně vidím, co si to Seveřan vytáhl z uniformy. Mosaznou metlu. Je to surová zbraň, která dokáže proměnit obyčejný výprask v pomalou, krvavou smrt.

„Tak se do toho pustíme?“

„Pustíme?“ Už v té pekelné díře trčím celé hodiny. „Co tím myslíte?“

„Tohle...“ ukáže na vědro s vodou a na můj zmlácený obličej, „bylo jenom takové seznámení.“

U všech horoucích pekel. Tak on se držel zpátky. Postupně zvyšoval bolest, kterou mi působil, krůček za krůčkem, oslaboval mě a čekal, až se mu otevře cesta, až mi něco unikne. *Elias utíká. Elias je volný. Elias utíká. Elias je volný.*

„Ale teď se do toho opravdu pustíme, Krkavče.“ Seveřanova slova přeruší mou mantru, ačkoliv je pronesl velmi tiše. „Teď se podíváme, co v tobě je.“

Čas se mi slije do jednoho okamžiku. Hodiny plynou. Nebo jsou to dny? Týdny? Nevím. Tady dole nevidím slunce. Neslyším bubny ani vyzvánění.

Ještě chvílku, říkám si po jednom obzvlášť surovém výprasku. Ještě hodinu. Vydrž ještě hodinu. Půl hodinu. Pět minut. Minutu. Jen minutu.

Ale každá vteřina znamená bolest. V této bitvě prohrávám. Nejsem schopná vnímat čas, pletou se mi slova, zadržávám se.

Dveře kobky se otvírají a zavírají. Poslové přicházejí, radí se. Seveřanovy otázky se mění, ale nikdy nekončí.

„Víme, že uprchl s tou holkou skrze tunely.“ Jedno oko mám tak nateklé, že ho nedokážu otevřít, ale tím druhým Seveřana probodávám. „Povraždil tam dole půlku čty.“

Ach, Eliasi. Bude se myšlenkou na ty zabitě mučit, nedokáže o nich přemýšlet jako o nutnosti, ale jako o své volbě — špatné volbě. Bude tu krev cítit na rukou ještě dlouho poté, co já bych ji smyla.

Ale když slyším, že Seveřan ví, jak Elias uprchl, trochu se mi uleví. Alespoň už nemusím dál lhát. A když se mě Seveřan ptá na vztah mezi Eliasem a Laiou, můžu upřímně odpovědět, že nic nevím.

Musím jen přežít dostatečně dlouho na to, aby mi Seveřan uvěřil.

„Pověz mi něco o nich — není to tak těžké, nebo ano? Víme, že ta holka byla ve spojení s odbojem. Přidal se Elias k jejich věci? Byli milenci?“

Chtěla bych se zasmát. *Můžeš si tipnout, stejně jako já.*

Pokusím se mu odpovědět, ale kvůli bolesti se zmůžu jenom na záupnění. Legionáři mě upustí na podlahu. Ležím stočená do klubíčka a chabě se snažím chránit si polámaná žebra. Sípavě dýchám. Napadně mě, jestli je smrt už blízko.

Vzpomenu si na augury. Vědí, kde teď jsem? Záleží jim na tom?

Musejí to vědět. A nehnuli ani prstem, aby mi pomohli.

Ale já ještě žiju. A nedala jsem Seveřanovi to, co si přeje. Jestliže se pořád vyptává, pak je Elias dosud na svobodě a ta holka s ním.

„Aquillo.“ Seveřanův hlas zní najednou... jinak. Unaveně. „Krátký se ti čas. Řekni mi něco o té holce.“

„Já nic...“

„Jinak mám rozkaz umlátit tě k smrti.“

„Rozkaz od císaře?“ zasípám. To mě překvapuje. Myslela jsem si, že Markus mě nechá projít všemožnými hrůzami, než mě zabije.

„Nezáleží na tom, kdo mi ten rozkaz dal,“ řekne Seveřan. Shýbne se. Upírá na mě zelené oči. A projednou není tak klidný.

„On za to nestojí, Aquillo,“ řekne. „Pověz mi, co potřebuju vědět.“

„Já... já nic nevím.“

Seveřan chvíli vyčkává. Pozoruje mě. Když nic neříkám, postaví se a vytáhne mosaznou metlu.

Myslím na Eliase, kterého v tomto žaláři nedávno také věznili. Na co asi myslel, když čelil rozsudku smrti? Když přišel na popravčí pódium, působil tak smířeně. Jako by tváří v tvář osudu našel klid.

Kéž bych si od něj trochu toho klidu mohla půjčit. *Sbohem, Eliasi. Doufám, že najdeš svobodu. Že najdeš štěstí. Nebesa vědí, že na nás ostatní nic podobného nečeká.*

Za Seveřanem se s cvaknutím otevrou dveře žaláře. Zaslechnu povědomý, nenáviděný krok. Císař Markus Farrar. Přichází mě zabít osobně.

„Můj pane.“ Seveřan mu salutuje. Legionáři mě vytáhnou na kolena a ohnou mi hlavu, abych působila uctivě.

V pološeru kobky — a se svým poraněným okem — nedokážu rozeznat Markův výraz. Ale vím, kdo je ta vysoká postava s plavými vlasy vedle něj.

„Otče?“ Co ten tu u všech horoucích pekel dělá? Chce ho Markus použít jako páku? Bude ho mučit tak dlouho, než jim poskytnu informace?

„Vaše Výsosti.“ Když otec Marka oslovuje, jeho hlas je hladký jako sklo a tak plochý, až zní téměř bezcitně. Ale pak ke mně zalétne očima plnýma hrůzy. S trochou síly, která mi ještě zbyla, ho probodávám pohledem. *Ať to nevidí, otče. Nedovol mu, aby viděl, co cítíš.*

„Dejte nám chvíli.“ Markus otci mávnutím ruky naznačí, aby se vzdálil, a pak se podívá na Seveřana. „Poručíku Harpere,“ osloví ho. „Máte něco?“

„Ona o té holce nic neví, Vaše Výsosti. A nepodílela se ani na zničení Šerosrázu.“

Takže mi opravdu uvěřil.

Had pokyne legionářům, aby mě pustili. Umiňuji si, že se nesmím zhroutit. Markus mě popadne za vlasy a vytáhne mě na nohy. Seveřan nás pozoruje s kamenným výrazem. Zatnu zuby a narovná ramena. Soustředím se jen na bolest a očekávám — ne, *doufám* —, že v Markových očích bude jen čirá nenávist.

Ale dívá se na mě se znepokojivým klidem, jaký je u něho vidět jen zřídkakdy. Jako by moje obavy znal stejně důvěrně jako své vlastní.

„Vážně, Aquillo?“ řekne Markus a já odvrátím pohled. „Elias Veturius, tvoje jediná pravá láska...“ — když ta slova vyřkne, na jednu znějí odporně — „...ti před nosem uteče s učeneckou holkou a ty o ní nic nevíš? Například o tom, jak přežila čtvrtou zkoušku? Nebo o její úloze v odboji? Jsou snad výhrůžky poručíka Harpera neúčinné? Možná bych zvládl vymyslet něco lepšího.“

Otec, který stojí za Markem, ještě víc zbledne. „Vaše Výsosti, prosím...“

Markus si ho nevšímá, přitiskne mě ke zdi kobky a nalepí se na mě. Zaboří mi rty do krku poblíž ucha, já zavřu oči a víc než cokoliv jiného si přeju, aby se otec na tohle nemusel dívat.

„Mám nám najít někoho, koho budeme mučit?“ zamumlá Markus. „Někoho, v jehož krvi se budeme koupat? Nebo ti mám poručit něco jiného? Doufám, žeš dávala pozor a sledovalas Harperovy postupy. Jako Krkavec je budeš často používat.“

Moje noční můry — ty, o kterých nějakým způsobem ví i on — přede mnou vyvstávají s hrůznou jasností: ztýrané děti, zdeptané matky, domy rozpadající se na popel. Já po jeho boku, jeho věrná velitelka, zastánkyně, milenka. Vyžívám se v tom. Toužím po tom. Toužím po něm.

Jsou to jen noční můry.

„Nic nevím,“ zaskřehotám. „Jsem věrná Impériu. Vždycky jsem byla.“ *Nemučte mého otce*, chci ještě dodat, ale násilím se přinutím nežebrat.

„Vaše Výsosti.“ Otec teď mluví důrazněji. „Co naše dohoda?“

Jaká dohoda?

„Okamžik,“ zavrtní Markus. „Ještě si hraju.“ Přitiskne se ke mně ještě víc, ale pak mu přes obličej přelétne podivný výraz — překvapení, možná podráždění. Potřeše hlavou jako kuň, když odhání mouchu, a pak ustoupí.

„Sundejte jí řetězy,“ poručí legionářům.

„Co to má znamenat?“ Snažím se zůstat stát. Podlomí se mi nohy. Otec mě zachytí těsně předtím, než se zhroutím, a položí si mou paži kolem širokých ramen.

„Může jít.“ Markův pohled se stále soustředí na mě. „Otče Aquillo, hlase se u mě v deset. Víte, kde mě najdete. A ty, Krkavče, přijdeš s ním.“ Než odejde, na chvíli se zastaví a pomalu přejeđe prstem po krvavé vrstvě, která mi pokrývá obličej. Když si prst

přiloží k ústům a krev slízne, má v očích hladovou touhu. „Mám pro tebe úkol.“

A pak je pryč a místnost opustí i Seveřan a legionáři. Teprve když jejich kroky dozní na schodišti vedoucím ze žaláře, padne mi hlava. Vyčerpání, bolest a nevěřičnost mě připraví o poslední zbytky sil.

Nezradila jsem Eliase. Přežila jsem výslechy.

„Pojď, holčičko.“ Otec mě drží tak jemně, jako bych byla novorozeně. „Půjdem domů.“

„Za cos mě vyměnil?“ zeptám se. „Cos jim za mě nabídl?“

„Nic důležitého.“ Otec se snaží přenést na sebe víc mojí váhy. Nedovolím mu to. Místo toho se kousnu do rtu tak silně, až mi začne téct krev. Když se pomalu suneme ven z cely, soustředím se na bolest, abych nevníkala slabost v nohou a pálení v kostech. Jsem Krkavec válečnického Impéria. Z tohoto žaláře odejdu po svých.

„Cos mu dal, otče? Peníze? Půdu? Jsme na mizině?“

„Peníze ne. Dal jsem mu vliv. Je to Plebejec. Nemá žádný původ, žádnou rodinu, která by ho podpořila.“

„Rody se obrací proti němu?“

Otec přikývne. „Volají po tom, aby odstoupil — nebo aby na něj byl spáchán atentát. Má příliš mnoho nepřátel a nemůže je všechny zavřít do vězení nebo pozabíjet. Jsou příliš mocní. Potřebuje vliv. A já jsem mu ho dal. Výměnou za tvůj život.“

„Ale jak? Budeš mu radit? Půjčíš mu vojáky? Já nechápu, jak...“

„Na tom teď nezáleží.“ Otcovy modré oči jsou urputné a já se do nich nedokážu dívat, aniž by se mi zadrhl hlas. „Jsi moje dcera. Dal bych mu i kůži z vlastních zad, kdyby ji po mně chtěl. Opři se o mě, holčičko. Šetři síly.“

Vliv nemůže být to jediné, co Markus z otce vymámil. Chci trvat na tom, aby mi všechno vysvětlil, ale když stoupáme po

schodech, zatočí se mi hlava. Na to, abych se s ním dohadovala, jsem příliš rozlámaná. Dovolím mu, aby mi pomohl ven ze žaláře, ale nedokážu se zbavit znepokojivého pocitu, že ať už za mě zaplatil jakoukoliv cenu, byla příliš vysoká.

VI

LAIA

Měli jsme velitelku zabít.

Poušť za serrskými sady je tichá. Jediným náznakem učeneckého povstání je oranžová zář ohně na jasném nočním nebi. Chladný větřík přináší od východu, z míst, kde se nad horami blýská bouře, vůni deště.

Vrať se. Zabij ji. Jsem rozpolcená. Jestliže nás Keris Veturia nechala jít, měla k tomu nějaký ďábelský důvod. Kromě toho zavraždila mé rodiče a sestru. Nechala Izzi vypíchnout oko. Mučila kuchtu. Mučila i mě. Velela celé generaci těch nejopovrženějších smrtonosných zrůd, které týraly můj lid tak dlouho, až z Učenců udělaly jen patolízalské stíny. Zaslouží si smrt.

Ale už jsme daleko od serrských hradeb a na návrat je pozdě. Zachránit Darina je pro mě důležitější než pomstít se té šílené ženské. A abychom se dostali k Darinovi, musíme se co nejrychleji vzdálit od Serry.

Jakmile vyjdeme ze sadů, Elias se vyhoupne na koně. Jeho oči jsou neustále ve střehu a v každém jeho pohybu je patrná obezřetnost. Cítím, že si pokládá tutéž otázku jako já. *Proč nás velitelka nechala jít?*

Popadnu ho za ruku a vytáhnu se za něj do sedla. Z toho, jak jsme si najednou blízko, se začervenám. Sedlo je sice obrovské, ale Elias není žádný střízlík. Dobré nebe, kam si mám položit ruce? Na jeho ramena? Kolem pasu? Ještě pořád to zvažuju, ale vtom

Elias pobídne koně ostruhami a zvíře vyrazí vpřed. Popadnu popruh Eliasovy zbroje a on se zakloní, abych se k němu přitiskla. Obejmu ho rukama kolem pasu a přimknu se k jeho širokým zadům, kolem nás ubíhá prázdná poušť a mně se točí hlava.

„Snaž se nebýt moc nápadná,“ řekne mi přes rameno. „Kasárny jsou blízko.“ Zatřese hlavou, jako by si něco vyklepával z očí, a prudce se zachvěje. Během těch let, kdy jsem pozorovala dědečka a jeho pacienty, jsem se toho spoustu naučila, a tak mu položím dlaň na krk. Kůži má teplou, ale to může být ještě následek souboje s velitelkou.

Třas odezní a on popožene koně. Ohlížím se směrem k Seře a čekám, že se z jejích bran vyhrnou vojáci nebo že Elias ztuhne a řekne, že zaslechl bubnování, které rozhlašuje naši polohu. Ale projedeme kolem kasáren, aniž se cokoliv stane, a kolem nás se rozkládá jen poušť. Pozvolna mě opouští panika, která mě svírala od chvíle, kdy jsem spatřila velitelku.

Elias se orientuje podle hvězd. Po čtvrt hodině nechá koně zpomalit do kroku.

„Na severu se rozkládají duny. Jet po nich na koni je hrůza.“

Natáhnou se, abych ho přes údery koňských kopyt slyšela. „Pojedeme na východ.“ Pokývne směrem k horám. „Za pár hodin bychom měli vjet do té bouře. Ta smyje naše stopy. Vydáme se směrem k úpatí...“

Stínu, který se na nás vrhne z temnoty, si ani jeden z nás nevšimne, dokud nestojí těsně před námi. V jednu chvíli sedí Elias přede mnou, jeho tvář je jen kousek od mého obličeje a já se k němu natahuju, abych ho slyšela, a vzápětí uslyším náraz, jak jeho tělo dopadne na zem. Kůň se vzepne a já se držím sedla a snažím se nespadnout. Ale pak mě popadne za paži jakási ruka a stáhne mě taky dolů. Kvůli nelidskému chladu, který vychází z jejího sevření, se mi chce křičet, ale zmůžu se jen na vyjeknutí. Jako by se po mně sápla sama zima.

„Dejji!“ sípá ta věc. Jediné, co vidím, jsou temné pruhy, které vycházejí ze zdánlivě lidské postavy. Ovane mě puch smrti a zvedne se mi žaludek. Několik metrů ode mě kleje Elias a zápasí s dalšími stíny.

„Ssstříbro,“ řekne ten, který mě drží. „Dejji!“

„Pusť mě!“ Udeřím do té vlhké kůže, ze které mě mrazí od pěstí až k lokti. Stín zmizí a já najednou komicky zápasím se vzduchem. Ale o vteřinu později mě ledový pás sevře kolem krku a utahuje se.

„Dejji!“

Nemůžu dýchat. Zoufale kopu nohama. Vrazím do něčeho botou, stín mě pustí a já sípu a lapám po dechu. Nocí se rozlehne výkřik a kolem mě zásahem Eliasova šamšíru proletí nelidská hlava. Elias se pokouší dostat se ke mně, ale z pouště vystřelí další dvě podobná stvoření a postaví se mu do cesty.

„Je to přízrak!“ huláká na mě. „Hlava! Musíš mu useknout hlavu!“

„Já sakra nejsem žádný šermíř!“ Přízrak se znovu zjeví, ale když vytáhnu z pouzdra na zádech Darinův šamšíř, zastaví se. Ve chvíli, kdy si přízrak všimne, že nemám ani poněti, co si s ním počít, se po mně vrhne a zaboří mi prsty do krku, až mi začne téct krev. Ucítím chlad a bolest a upustím Darinův meč. Jsem celá ochromená a moje tělo odmítá spolupracovat.

Pak spatřím záblesk oceli, uslyším výkřik, z nějž mě mrazí, a bezhlavý stín padne k zemi. Poušť se náhle ponoří do ticha, v němž se ozývá jen můj a Eliasův přerývaný dech. Elias sebere Darinův meč, přistoupí ke mně a prohlíží si škrábane na mém krku. Teplými prsty mi zdvihne bradu.

„Poranil tě.“

„To nic není.“ Sám má ránu na obličeji a nestěžuje si, takže se odtáhnu a vezmu si od něj Darinův meč. Zdá se, že Elias si ho

všiml teprve teď. Údivem mu poklesne čelist. Zdvihne šamšír a prohlíží si ho ve svitu hvězd.

„U všech horoucích pekel, tohle je telumanský meč! Jak...“ Jaké-
si zvuky v poušti za jeho zády nás oba přimějí sáhnout po zbrani.
Z temnoty se sice nic nevynoří, ale Elias přesto poklusem vyrazí
pro koně. „Pojďme odsud. Můžeš mi to povědět cestou.“

Tryskem vyrazíme na východ. Při jízdě si uvědomím, že kromě
toho, co jsem Eliasovi řekla tu noc, kdy nás auguři zamkli v jeho
pokoji, o mně skoro nic neví. *To nemusí být na škodu*, ozve se opa-
trný hlas v mém nitru. Čím méně toho ví, tím líp.

Zatímco zvažuju, kolik mu toho mám prozradit o Darinově
meči a Spiru Telumanovi, Elias se v sedle napůl otočí. Rty se mu
stočí do jízlivého úsměvu, jako by cítil mé váhání.

„Jsme v tom spolu, Laio. Takže mi to můžeš vyklopit všechno.“
Pokývne k mým ranám. „Taky jsme už vedle sebe bojovali. Lhát
kamarádovi ve zbrani přináší člověku smůlu.“

Jsme v tom spolu. Všechno, co Elias udělal od chvíle, kdy jsem
ho přinutila ke slibu, že mi pomůže, jeho slova potvrzuje. Zaslou-
ží si vědět, za co bojuje. Zaslouží si znát o mně pravdu, jakkoliv
podivná a překvapivá může být.

„Můj bratr není obyčejný Učenec,“ spustím. „A... no, já jsem
nebyla úplně obyčejná otrokyně...“

O pětadvacet kilometrů dál a o dvě hodiny později sedí Elias
tiše přede mnou a kuň jde ztěžka dál. Můj průvodce v jedné ruce
drží uzdu a druhou má položenou na dýce. Z nízko visících mraků
se v mlze snáší k zemi déšť. Přitáhnu si plášť blíž k tělu, aby mě
chránil před vlhkem.

Svěřila jsem se mu se vším, s čím jsem mohla — s nájezdem,
s odkazem svých rodičů, s přátelstvím se Spirem, s Mazenovou

zradou i s pomocí augurů. Ta slova mě osvobozují. Možná už jsem si tak zvykla na břemeno tajemství, že jsem si tu tíhu ani neuvědomovala, dokud ze mě najednou nespadla.

„Je ti něco?“ zeptám se nakonec.

„Moje matka...“ mluví tiše, „to ona zabila tvoje rodiče. Je mi to líto. Já...“

„Zločiny tvé matky nejsou tvoje zločiny,“ řeknu, když se vzpamatuju z překvapení. Čekala jsem cokoliv, ale tohle rozhodně ne. „Neomlouvej se za ni. Ale...“ Rozhlédnu se po poušti, je prázdná a tichá. Zrádná. „Už chápeš, proč je pro mě tak důležité zachránit Darina? Nikoho jiného nemám. Po tom, co pro mě udělal — a co jsem já provedla jemu —, ho tam nemůžu nechat...“

„Musíš ho zachránit. To chápu. Ale, Laio, on je víc než jenom tvůj bratr. To sis asi uvědomila.“ Podívá se na mě s urputným výrazem v šedých očích. „Jediným důvodem, proč se Válečníkům ještě nikdo nepostavil, je způsob, jakým Impérium dokáže pracovat s ocelí. Každá zbraň od Marinnu až po Jižní země se pod našimi ostrými rozpadne. S tím, co tvůj bratr ví, by mohl svrhnout celé Impérium. Není divu, že o něj odboj projevil zájem. A není divu, že ho Impérium poslalo do Kaufu a hned ho nezabilo. Chtějí vědět, jestli se o svoje dovednosti s někým nepodělil.“

„Ale oni nevědí, že byl Spirovým učněm,“ namítnu. „Myslí si, že ho jenom špehoval.“

„Jestliže ho dokážeme osvobodit a dostat do Marinnu...“ Elias zastaví koně u deštěm rozvodněného potoka a pohybem mi naznačí, abych seskočila, „mohl by vyrábět zbraně pro Námořníky, Učence a Domorodce. Mohl by všechno změnit.“

Elias potřese hlavou a sklouzne z koně. Když dopadne na zem, podlomí se mu nohy. Zachytí se hrušky sedla. Obličej má bílý jako stěna a přiloží si ruku k spánku.

„Eliasi?“ Cítím, jak se mu třese paže. Chvěje se, jako když jsme odjížděli ze Serry. „Není ti...“

„Velitelka mě ošklivě kopl,“ řekne. „Nic vážného. Jenom se mi trochu třesou nohy.“ Do tváře se mu vrátí barva a on zaboří ruku do sedlové brašny a podá mi hrst meruněk, tak zralých, že jim praská slupka. Musel je natrhat v sadech. Když se mi sladké ovoce rozplyne v ústech, sevře se mi srdce. Nemůžu jíst meruňky, aniž si vzpomenu na babiččiny jasné oči a na její zavařeniny.

Elias otevře ústa, jako by se chystal něco říct. Ale pak si to zamyslí a zamíří k potoku, aby naplnil čutoru. Přesto vnímám, že se odhodlává k nějaké otázce. Přemýšlím, jestli na ni budu moct odpovědět. *Co to bylo za stvoření, které jsi viděla v matčině pracovně? Proč myslíš, že tě auguri zachránili?*

„Když jsi byla v tom přístřešku s Keenanem...“ řekne konečně. „Políbilas ho? Nebo on tebe?“

Vyplivnu meruňku a rozkašlu se. Elias příběhne od potoka a poplácá mě po zádech. Zvažovala jsem, jestli mu mám o tom polibku říct. Nakonec jsem se rozhodla, že vzhledem k tomu, že má v rukou můj život, bude nejlepší mu nic nezatajovat.

„Já ti tu převyprávím celý svůj životní příběh a tohle je první věc, na kterou se mě zeptáš? Proč...?“

„Proč asi?“ Nakloní hlavu na stranu, povytáhne obočí a můj žaludek udělá salto. „Každopádně,“ pokračuje, „ty... ty...“

Znovu zbledne a v obličeji se mu mihne podivný výraz. Na čele se mu perlí pot. „La-Laio, není mi...“

Nedokáže souvisle mluvit a zapotácí se. Popadnu ho za rameno a snažím se ho podepřít. Když zdvihnu dlaň, mám ji úplně mokrou — a není to od deště.

„Dobré nebe, Eliasi, ty jsi hrozně zpocený.“

Popadnu ho za ruku. Je studená a lepkavá. „Eliasi, podívej se na mě.“ Dívá se mi do očí, zorničky se mu rozšiřují a pak mu tělem

projede silný otřes. Vyrazí směrem ke koni, ale když se pokusí zachytit sedla, mine ho a sveze se na kolena. Protáhnu se mu pod paži, aby si nerozbil hlavu o kameny na břehu potoka, a položím ho na zem tak jemně, jak jen to jde. Škubají mu paže.

To nemůže být od rány do hlavy.

„Eliasi,“ řeknu. „Nemáš někde nějaké zranění? Zasáhla tě velitelka ostrím?“

Chytne se za biceps. „Je to jenom škrábnutí. Nic váž...“

Vidím mu na očích, že si to začíná uvědomovat. Obrátí se ke mně a snaží se promluvit. Ale než se mu to povede, znovu se roztřeše. A pak upadne do bezvědomí a zůstane ležet jako kámen. Ale na tom nesejde — stejně vím, co se mi chystal říct.

Velitelka ho otrávila.

Jeho tělo je děsivě klidné. Když ucítím jeho nepravidelný, trhaný pulz, zpanikařím a chytím ho za zápěstí. Navzdory tomu, že se z něj řine pot, má kůži chladnou, ne rozpálenou horečkou. Dobré nebe, tak proto nás velitelka nechala jít? *Samozřejmě, Laio, ty huso. Nemusela vás pronásledovat ani plánovat přepadení. Jediné, co potřebovala, bylo zranit ho — a o zbytek se postará jed.*

Ale to se nestalo — alespoň ne hned. Dědeček měl v péči Učence zmrzačené otrávenými zbraněmi. Většina z nich do hodiny zemřela. Ale u Eliase trvalo několik hodin, než jed začal vůbec působit.

Nepoužila dost jedu. Nebo rána nebyla dost hluboká. Na tom nezáleží. Důležité je jen to, že Elias ještě žije.

„Promiň,“ zaúpí najednou. Zpočátku mám dojem, že mluví ke mně, ale oči má pořád zavřené. Zdvihne ruce, jako by chtěl něco odehnat. „Já nechťel. Dostal jsem rozkaz — měl jsem...“

Utrhnu si kus pláště a nacpu ho Eliasovi do úst, aby si nepřekousl jazyk. Rána na jeho paži je mělká a horká. Ve chvíli, kdy se jí dotknu, sebou Elias začne házet, až vyplaší koně.

Probírám se svým vakem s lékovkami a bylinkami a konečně narazím na něco, čím mu můžu ránu vyčistit. Jakmile je šrám čistý, napětí v Eliasově těle povolí a jeho obličej sevřený bolestí se uvolní.

Dýchá ještě pořád mělce, ale aspoň už se nesvíjí. Tmavé řasy kontrastují s nazlátlou pokožkou obličeje. Když spí, vypadá mladší. Jako ten chlapec, s nímž jsem tančila na Měsíční slavnosti.

Natáhnu ruku a položím mu ji na tvář. Má ji teplou a na omak drsnou kvůli rašícím vousům. Ta vitalita z něho prýští — když bojuje, když jede na koni. Tepe v něm dokonce i teď, když jeho tělo zápasí s jedem.

„No tak, Eliasi.“ Nakloním se nad něj a šeptám mu do ucha. „Bojuj. Probuď se. Vstávej.“

Najednou otevře oči a vyplivne roubík a já rychle odtáhnu ruku z jeho tváře. Zaplaví mě úleva. Vždycky je lepší být zraněný a při vědomí než zraněný a v bezvědomí. Okamžitě vyskočí. Ale pak se předkloní a začne naprázdno dávat.

„Lehni si.“ Stáhnu ho na kolena a třu mu široká záda, jak to dělával svým pacientům dědeček. Dotek umí léčit víc než bylinky a odvary. „Musíme přijít na to, co je to za jed, abychom mohli najít protilátku.“

„Na to už je pozdě.“ Elias se pod mýma rukama na okamžik uvolní a pak se natáhne pro čturu a vypije všechnu vodu. Když dopije, oči má jasnější a snaží se postavit. „Protilátky na většinu jedů je potřeba podat do hodiny. Ale kdyby mě ten jed měl zabít, už by bylo po mně. Vyrážíme.“

„A kam přesně?“ ptám se. „Na úpatí hor? Kde nejsou žádná města a lékárny? Ona tě otrávila, Eliasi. Jestli protilátky nezaberou, budeš potřebovat aspoň nějaký lék na ty záchvaty, jinak budeš upadat do bezvědomí celou cestu do Kaufu,“ namítnu. „Jenže ty umřeš ještě předtím, než tam dojedeme, protože takové křeče nikdo dlouho nevydrží. Takže si sedni a nech mě přemýšlet.“

Překvapeně na mě zírá a posadí se.

Zavzpomínám na ten rok, který jsem strávila s dědečkem jako léčitelský učeň. Na mysli mi vytane jedna holčička. Měla křeče a omdlévala.

„Výtažek z telisu,“ řeknu. Dědeček dal té holčičce jednu drachmu. Do druhého dne se příznaky zlepšily. Během dvou dnů vymizely úplně. „Telis dá tělu šanci s jedem bojovat.“

Elias se ušklíbne. „Ten bychom sehnali v Seře nebo v Naviu.“

Ale do Serry se vrátit nemůžeme a Navium leží na opačnou stranu od Kaufu.

„A co Lupičské hnízdo?“ navrhnou. Už jen při tom pomýšlení se mi žaludek obrací hrůzou. Ten tábor ukrytý v obrovské skále je jako žumpa plná společenské spodiny, která nezná zákon — žijí tam lapkové, lovci odměn, obchodníci na černém trhu, kteří se neštítí těch nejpodlejších praktik. Dědeček se tam během svého léčitelského působení několikrát vypravil, aby sehnal vzácné byliny. Dokud byl pryč, babička oka nezamhouřila.

Elias přikývne. „Bezpečno je tam asi jako v pekle, ale je tam plno lidí, kteří si přejí být stejně nenápadní jako my.“

Znovu se zdvihne, a přestože na mě jeho síla dělá dojem, zároveň mě děsí jeho bezohledný přístup k vlastnímu tělu. Šátrá po uzdě.

„Za chvíli přijde další záchvat, Laio.“ Poklepe koni na levou přední nohu. Zvíře se skloní. „Přivaž mě. A vydej se na jihovýchod.“ Vytráhne se do sedla a nebezpečně se naklání na jednu stranu.

„Cítím, že přicházejí,“ řekne.

Bleskově se otočím a očekávám, že uslyším údery kopyt imperiální hlídky, ale všude kolem je ticho. Když se zase podívám na Eliase, upírá pohled někde nad mou hlavu. „Hlasy. Volají mě zpátky.“

Halucinace. Další účinek jedu. Přivážu Eliase ke koni lanem, které mu vytáhnu z tlumoku, naplním čutory vodou a vyškrábu

se do sedla. Elias se mi zhrouť na záda, už zase je v bezvědomí. Celou mě zaplaví jeho vůně, déšť a koření, a já se nadechnu, abych se uklidnila. Zpocené prsty mi kloužou po uzdě. Zvíře potřásá hlavou a kouše udidlo, jako by cítilo, že o jezdeckví nemám ani ponětí. Otřu si ruce o sukni a chytím uzdu pevněji.

„Ať tě to ani nenapadne, ty jedna herko,“ odpovím mu na vzpurné frkání. „Teď budeme pár dní cestovat jen já a ty, takže bys měl poslouchat, co říkám.“ Trochu ho kopnu a kůň k mé velké úlevě vyrazí poklusem vpřed. Zamíříme na jihovýchod a já zaryju paty hlouběji. Jedeme pryč, do noci.

VII

ELIAS

Obklopují mě hlasy, tiché mumlání, které mi připomíná probouzející se domorodý tábor: šepot mužů tisících koně a povyk dětí rozdmýčávajících ohně na snídani.

Otevru oči a očekávám, že uvidím sluneční záři v Domorodé poušti, která bývá dokonce i za rozbřesku nestoudně jasná. Místo toho se dívám do klenby stromů. Mumlání zní tlumeně a vzduch těžkne zelenou vůní borového jehličí a kůry porostlé mechem. Je tma, ale rozeznávám zjizvené kmeny obrovských stromů, z nichž některé jsou široké jako dům. Nad větvemi nade mnou rychle šednou útržky modrého nebe, jako kdyby se blížila bouře.

Cosí proletí mezi stromy, ale když se otočím tím směrem, zmizí to. Listí šustí a ševlí jako bojiště plné duchů. Mumlání, které slyším, sílí a slábne, sílí a slábne.

Postavím se. Očekávám, že mi bude všemi končetinami vystřelovat bolest, ale kupodivu nic necítím. Nepřítomnost bolesti mě mate — na tom něco nehraje.

Ať už jsem kdekoliv, neměl bych tu být. Měl bych být s Laiou na cestě k Lupičskému hnízdu. Měl bych být vzhůru a bojovat s velitelským jedem. Instinktivně sáhnu po šamšírech. Ale nejsou tam.

„Tady ve světě duchů nejsou žádné hlavy, které bys mohl sekat, ty jeden krvežíznivý parchante.“

Ten hlas znám, ačkoliv jsem ho jen zřídka slyšel promlouvat tak jedovatým tónem.

„Jsi to ty, Tristas?“

Můj přítel se zjeví přede mnou a je stejný jako zaživa, vlasy má černé jako uhel a tetování se jménem jeho milé se na jeho bledé kůži rýsuje ostře jako reliéf. *Aelia*. Vůbec nevypadá jako duch. Ale čím jiným by byl? Viděl jsem ho zemřít při třetí zkoušce, na hrotu Dexova meče.

Avšak ani na dotek nepůsobí jako duch, což si velmi zřetelně uvědomím v okamžiku, kdy mi — poté co si mě chvíli prohlíží — dá ránu pěstí rovnou do čelisti. Výbuch bolesti, který mi projede lebkou, je tlumený, jakoby poloviční. Ale stejně ucouvnu. Nenávist, která tu ránu vedla, byla silnější než úder sám.

„To máš za to, žeš dovolil Dexovi, aby mě při zkoušce zabil.“

„Je mi to líto,“ řeknu. „Měl jsem ho zastavit.“

„Na tom nesejde, protože jsem zjevně pořád po smrti.“

„Kde to jsme? Co je to za místo?“

„To je Místo čekání. Je určeno mrtvým, kteří ještě nejsou připraveni posunout se dál. Leandr a Demetrius už odešli. Ale já ne. Já tu trčím a poslouchám tohle kňourání.“

Kňourání? Předpokládám, že tím nejspíš myslí šepot duchů poletujících mezi stromy, což mně nepřipadá o nic méně příjemné než šumění mořského přílivu.

„Ale já nejsem mrtvý.“

„Copak ona nepřišla, aby ti zarecitovala ten svůj proslov?“ zeptá se Tristas. „Vítej v Místě čekání, na území duchů. Já jsem Strážkyně duší a jsem tu, abych ti pomohla přejít na druhou stranu.“

Když zmateně zavrtím hlavou, Tristas na mě vrhne zlomyslný úsměv. „No, tak to se určitě za chvíli objeví a bude se tě snažit přinutit, abys šel dál. Tohle všechno jí totiž patří.“ Ukáže rukou

na hvozdi i na duchy, kteří stále šeptají za hranicí stromů. Ale pak se mu změní výraz — svaly v obličeji mu ztuhnou.

„To je ona!“ Nepřirozeně rychle zmizí mezi stromy. Znepokojeně se otočím a vidím, jak se od nedalekého kmene odlepil stín.

Nechávám ruce volně viset podél těla — jsem připravený někoho popadnout, začít škrtit, udeřit. Postava se blíží a vůbec se nepohybuje jako lidská bytost. Je příliš tekutá a rychlá.

Ale když už je ode mě jen několik metrů, zpomalí a ustálí se do podoby štíhlé tmavovlasé ženy. V obličeji nemá žádné vrásky, ale její věk nedokážu odhadnout. Její černé duhovky a prastarý pohled naznačují něco, co nedokážu pochopit.

„Zdravím tě, Eliasi Veturie.“ V jejím zemitém hlase slyším zvláštní přízvuk, jako by nebyla zvyklá mluvit serransky. „Já jsem Strážkyně duší a těší mě, že se konečně setkáváme. Už nějakou dobu tě sleduji.“

Dobře. „Potřebuju se odsud dostat.“

„Líbí se ti to?“ Mluví tiše. „To utrpení, které působíš? Všechna ta bolest? Já to vidím.“ Očima přejíždí kolem mé hlavy a ramenou. „Neseš si to s sebou. Proč? Přináší ti to štěstí?“

„Ne.“ Při té představě se zhrozím. „Já nechci... já nechci lidem ubližovat.“

„Ale přesto zničíš všechny, kteří jsou ti blízcí. Své přátele. Dědečka. Helenu Aquillu. Zraňuješ je.“ Odmlčí se a nechá svá hrozivá slova doznít. „Většinou ty na druhé straně nesleduji,“ řekne. „Ale ty jsi jiný.“

„Ale já bych tu vůbec neměl být,“ namítnu. „Nejsem mrtvý.“

Strážkyně duší si mě dlouho prohlíží a pak nakloní hlavu na stranu jako nějaký zvědavý pták. „Ale ty jsi mrtvý,“ oznámí mi. „Jen o tom ještě nevíš.“

Prudce otevřu oči a vidím nebe pokryté mraky. Je dopoledne a já jsem nakloněný dopředu a hlava mi poskakuje v místě mezi Laiiným krkem a ramenem. Kolem nás se zdvihají a klesají nízké kopce tu a tam poseté chlebovníky a laskavcem a jinak téměř holé. Laia vede koně poklusem na jihovýchod, přímo k Lupičskému hnízdu. Když se pohnu, prudce se otočí.

„Eliasi!“ Zpomalí koně. „Byl jsi v bezvědomí celé hodiny. Já... myslela jsem, že už se možná neprobudíš.“

„Nezastavuj koně.“ Nevládnu ani zlomkem síly, kterou jsem cítil v té halucinaci, ale přinutím se posadit. Zatočí se mi hlava a jazyk mám těžký. *Zůstaň tady, Eliasi*, poručím si. *Nedovol Strážkyni duší, aby tě přivolala zpátky*. „Musíme jít dál — vojáci...“

„Jeli jsme celou noc. Viděla jsem vojáky, ale byli daleko a mířili na jih.“ Pod očima se jí usadily stíny a třesou se jí ruce. Je vyčerpaná. Vezmu jí z ruky otěže a ona se o mě opře a zavře oči.

„Kam jsi to zmizel, Eliasi? Pamatuješ si to? Já už jsem viděla různé křeče. Člověk při nich může ztratit vědomí na pár minut nebo dokonce na hodinu. Ale tys byl v bezvědomí mnohem déle.“

„Bylo to jakési podivné místo. Takový... les.“

„Ať tě ani nenapadne se mi tu zase zhroutit, Eliasi.“ Laia se otočí, zatřese mi rameny a já hned otevřu oči. „Já to bez tebe nezvládnu. Podívej se na obzor. Co tam vidíš?“

Přinutím se zdvihnout oči. „Mra-mraky. Blíží se bouře. Velká. Potřebujeme se schovat.“

Laia přikývne. „Cítím to. Tu bouří.“ Ohlédne se. „Připomíná mi tě.“

Snažím se přijít na to, jestli je to lichotka, nebo ne, ale pak to vzdám. U všech horoucích pekel, jsem tak hrozně unavený.

„Eliasi.“ Položí mi dlaň na tvář a přinutí mě, abych se jí podíval do zlatých očí, které jsou uhrančivé jako pohled lvice. „Nikam se mi neztrácej. Měl jsi nevlastního bratra — pověz mi o něm něco.“

Volají mě hlasy — Místo čekání mě svými hladovými spáry táhne k sobě.

„Šan,“ řeknu ztěžka. „Jme-jmenuje se Šan. Je hrozně panovačný, přesně jako Mamie Rila. Je o rok mladší než já, je mu devatenáct.“ Dál blábolím a snažím se vytrhnout z chladného sevření Místa čekání. Zatímco mluvím, Laia mi vrazí do rukou čturu a nutí mě, abych se napil. „Zůstaň tu.“ Znovu a znovu to opakuje a já se toho slova držím, jako by to byla kláda plovoucí na širém moři. „Nevracej se tam. Já tě potřebuju.“

O několik hodin později se spustí bouře, a přestože jízda v dešti je skličující, mokro mě opět o trochu víc probudí. Vedu koně do nízké rokle poseté balvany. Bouře je tak prudká, že vidíme jen na několik kroků před sebe — což znamená, že imperiální vojáci budou právě tak slepí.

Sesednu z koně a několik minut se ho snažím přivázat, ale ruce mě neposlouchají. Zmocní se mě neznámý pocit: strach. Rozdrtím ho. *Budeš s tím jedem bojovat, Eliasi. Jestliže tě měl skutečně zabít, už bys byl mrtvý.*

„Eliasi?“ Laia stojí vedle mě a tváří se ustaraně. Napnula mezi dva balvany nepromokavou plachtu, a když se mi podaří přivázat koně, odvede mě tam a přiměje mě, abych se posadil.

„Ona říkála, že ubližuju všem lidem kolem sebe,“ vyhrknu, když se k sobě přitulíme. „Že připustím, aby jim někdo ubližoval.“

„Kdo ti to řekl?“

„Tobě taky ublížím,“ řeknu. „Všem jenom ubližuju.“

„Přestaň, Eliasi.“ Laia mě vezme za ruce. „Osvobodila jsem tě právě proto, žes mi neublížil.“ Odmlčí se a dešť padá kolem nás jako mrazivá opona. „Snaž se tu zůstat, Eliasi. Naposled jsi byl pryč hrozně dlouho a já potřebuju, abys tu zůstal.“

Sedíme tak blízko u sebe, že vidím malou prohlubeň uprostřed jejího spodního rtu. Z drdolu se jí uvolnil pramínek vlasů a spadá

jí na dlouhý, nazlátlý krk. Co jen bych dal za to, abych jí mohl být tak blízko a nebyl zraněný, otrávený, sužovaný vidinami a nikdo mě nepronásledoval.

„Vyprávěj mi ještě něco,“ zašeptá. „Slyšela jsem, že pětáci se podívají až na Jižní ostrovy. Je to tam krásné?“ Když přikývnu, pobízí mě dál. „Jak to tam vypadá? Je tam čistá voda?“

„Voda je tam modrá.“ Snažím se bojovat s tím, jak se mi slévají slova, protože Laia má pravdu: musím tu zůstat. Musím nás oba dostat do Lupičského hnízda. Musím sehnat telis.

„Ale ne... není tmavomodrá. Jsou tam tisíce odstínů modré. A zelené. Jako... jako kdyby někdo vzal Heleniny oči a proměnil je v moře.“

Znovu se roztřesu. *Ne — už ne.* Laia mi vezme obličej do dlaní a při tom doteku mi tělem projede záchvěv touhy.

„Zůstaň se mnou.“ Na své horečkou rozpálené kůži cítím její chladné prsty. Blesk jí ozáří tvář, její zlaté oči v tom světle ztmavnou a působí jako z jiného světa. „Vyprávěj mi ještě něco,“ naléhá. „Něco pěkného.“

„Ty,“ řeknu. „Když jsem tě po-poprvé uviděl. Bylas krásná, ale na světě je spousta krásných dívek a...“ *Najdi ta slova. Přiměj se tu zůstat.* „Ale tím jsi mě neuchvátila. Bylas jako...“

„Zůstaň tu se mnou, Eliasi. Zůstaň tu.“

Ústa mě neposlouchají. Temnota, která se mi vkrádá na okraj zorného pole, se blíží.

„Nemůžu tu zůstat...“

„Snaž se, Eliasi, snaž se!“

Její hlas se vytrácí. Svět kolem zčerná.

Tentokrát sedím ve Hvozdu na zemi a teplo ohně mi vyhání zimu z kostí. Strážkyně duší sedí naproti mně a trpělivě přikládá polena.

„Tobě náрек mrtvých nevadí?“ zeptá se.

„Odpovím na tvoje otázky, pokud ty odpovíš na moje,“ opáčím. Když přikývne, pokračuju. „Nepřipadá mi to jako náрек. Spíš jako šepot.“ Očekávám od ní nějakou odpověď, ale žádná nepřichází. „Teď já. Ty křeče by mě neměly uvrhnout do bezvědomí na celé hodiny. To je tvoje práce? Držíš mě tady schválně?“

„Už jsem ti to řekla: nějakou dobu tě sleduji. Hledala jsem příležitost si s tebou promluvit.“

„Pusť mě zpátky.“

„Dočkáš se,“ řekne. „Chceš se ještě na něco zeptat?“

Vzdouvá se ve mně pocit marnosti a chci na ni začít křičet — ale potřebuju znát odpovědi. „Cos myslela tím, když jsi říkala, že jsem mrtvý? Víím, že nejsem. Jsem naživu.“

„Už dlouho nebudeš.“

„Ty vidíš do budoucnosti jako auguři?“

Zdvihne hlavu a rty se jí zkrví divokým, zuřivým zavrčením, které rozhodně nemůže patřit člověku.

„Tady se těch stvoření nedovolávej,“ napomene mě. „Tohle je posvátný svět, místo, kam přicházejí mrtví najít pokoj. Auguři nesou kletbu smrti.“ Zase se usadí. „Já jsem Strážkyně duší, Eliasi. Starám se o mrtvé. A smrt na tebe vznesla nárok — tady.“ Poklepe mi na paži přesně v tom místě, kam mě zasáhla velitelčina hvězda.

„Ten jed mě nezabije,“ řeknu. „A jestli s Laiou seženeme výtažek z telisu, nezabijí mě ani křeče.“

„Laia. To učenecké děvče. Další jiskra, která se chystá spálit celý svět,“ řekne. „Hodláš ublížit i jí?“

„Nikdy.“

Strážkyně duší potřese hlavou. „Začínáš se s ní příliš sbližovat. Copak nevidíš, co děláš? Velitelka tě otráвила. A ty ses tudíž stal také jedem. Otrávíš Laiinu radost, její naději a život, jako jsi otrávil všechno ostatní. Jestli ti na ní záleží, tak jí nedovol, aby tě

milovala. Stejně jako na jed, který v tobě koluje, ani na tebe není žádná protilátka.“

„Já nezemřu.“

„Pouhá síla vůle osud změnit nemůže. Přemýšlej, Eliasi, a uvidíš.“ Při rozhrabávání ohně se smutně usmívá. „Možná tě sem znovu zavolám. Mám mnoho otázek...“

Vrhu se zpátky do skutečného světa tak tvrdě, až mě rozbolí zuby. Noc je zahalena mlhou. Musel jsem být v bezvědomí celé hodiny. Náš kůň klidně kluše vpřed, ale cítím, že se mu třesou nohy. Brzo budeme muset zastavit.

Laia jede dál a neví, že jsem se probral. Mysl nemám ani zdaleka tak jasnou, jako když jsem byl v Místě čekání, ale pamatuju si, co mi Strážkyně řekla. *Přemýšlej, Eliasi, a uvidíš.*

V duchu se probírám všemi jedy, které znám, a vyčítám si, že jsem nedával větší pozor, když nám šerosrázský centurion přednášel o jedovatých látkách.

Temnobýl. O něm se téměř nezmínil, protože je v Impériu zakázaný, dokonce i pro Masky. Asi před sto lety ho postavili mimo zákon, poté co ho někdo použil při atentátu na císaře. *Vždy smrtelný, ve vyšších dávkách zabíjí rychle. V nižších dávkách jsou jediným příznakem silné křeče.*

Pamatuju si, že temnobýl vyvolává po tři až šest měsíců křeče. A pak nastane smrt. Není na něj žádný lék. Žádná protilátka.

Konečně chápu, proč nás velitelka nechala utéct ze Serry, proč se neobtěžovala podříznout mi hrdlo. Nemusela.

Protože mě už beztak zabila.

VIII

HELENA

„Šest zlomených žeber, dvacet osm tržných ran, třináct zlomenin, čtyři přetržené šlachy a pohmožděné ledviny.“ Oknem mého bývalého dětského pokoje proudí světlo a odráží se od stříbrně plavých vlasů mé matky, která mi tlumočí lékařovu zprávu. Pozoruju ji ve zdobném stříbrném zrcadle, které visí před námi — darovala mi ho, když jsem byla ještě malá. Uměním zhotovit tak jasný povrch proslulo město daleko na jihu, na ostrově sklářů, který můj otec kdysi navštívil.

Neměla bych tu být. Měla bych být v kasárnách Černé hlídky a připravovat se na audienci u císaře Marka Farrara, která začne ani ne za hodinu. Já však sedím mezi hedvábnými příkrývkami a levandulovými závěsy ve vile rodu Aquillů a místo vojenského doktora se o mě starají matka a sestry. *Bylas u výsledku pět dní a ony jsou starostmi o tebe úplně bez sebe*, trval na svém otec. *Chtějí tě vidět. Neměl jsem sílu jim to odepřít.*

„Třináct zlomenin, to nic není.“ Chráptím a skřehotám. Během výsledku jsem se snažila nekřičet. Ale z těch několika případů, kdy se mi to nepovedlo, mě hrozně škrábe v krku. Matka mi zašívá ránu, a když skončí, snažím se nedat najevo, že zatínám zuby bolesti.

„Má pravdu, mami.“ Livie, které je osmnáct, a je tudíž nejmladším členem rodu Aquillů, se na mě temně usměje. „Mohlo to být horší. Mohli jí ostříhat vlasy.“

Odfrknu si — zasmát se by bylo příliš bolestivé, a dokonce i matka se usmívá, když mi na ránu jemně nanáší mast. Jenom Hanny jako by se pohled na mě nijak nedotýkal.

Letmo se na ni podívám a ona odvrátí oči a zatne zuby. Moje prostřední sestra nikdy nedokázala potlačit svou nenávist ke mně. Ale poté, co jsem na ni poprvé vytáhla šamšír, se ji alespoň naučila skrývat.

„Můžeš si za to sama.“ Hanna mluví tiše a jedovatě, přesně podle mého očekávání. Překvapuje mě, že jí to trvalo tak dlouho. „Je to odporné. Neměli tě mučit, abys jim poskytla informace o tom... netvorovi.“ *O Eliasovi*. Jsem vděčná, že nevyslovila jeho jméno. „Mělas jim je říct dobrovolně...“

„Hanno!“ vyštěkne matka. Livie se zády rovnými jako pravítko probodává sestru pohledem.

„Moje kamarádka Aelia se měla za týden vdávat,“ zavrčí Hanna. „Její snoubenec je mrtvý kvůli tomu tvému kamarádíkovi. A ty jim odmítáš pomoci, aby ho našli.“

„Já nevím, kde...“

„Lhářko!“ Hannin hlas se třese přes deset let trvajícím hněvem. Čtrnáct let měl můj výcvik přednost přede vším, co kdy dělala Hanna nebo Livy. Čtrnáct let se otec zajímal víc o mě než o své další dvě dcery. Její nenávist znám stejně důvěrně jako vlastní kůži. Ale jen proto mě nezraňuje o nic míň. Dívá se na mě a vidí sokyni. Já se dívám na ni a vidím svou sestru s velkýma očima a vlasy jemnými jako koudel, která bývala mou nejlepší přítelkyní.

Tedy až do mého odchodu na Šerosráz.

Nevšímej si jí, nabádám sama sebe. Nemůžu si dovolit, aby mi její obvinění zněla v uších, až budu za chvíli mluvit s Hadem.

„Mělas v tom vězení zůstat,“ pokračuje Hanna. „Nestojíš za to, aby kvůli tobě otec chodil za císařem a žadonil na všech čtyřech.“

U všech horoucích pekel, tati. Ne. Neměl se ponížovat, a už vůbec ne kvůli mně. Celá rozlícená si prohlížím své ruce a cítím, jak mě v očích pálí slzy. Zatraceně, za chvíli budu muset čelit Markovi. Nemám čas na pocit provinilosti ani na slzy.

„Hanno.“ Matčin hlas je chladný jako ocel, není v něm ani náznak její obvyklé jemnosti. „Běž pryč.“

Sestra vyzývavě zdvihne bradu, pak se otočí a vycházkovým krokem odejde, jako by to byl její vlastní nápad. *Byla by z tebe vytečná Maska, sestřičko.*

„Livy,“ řekne matka po chvíli. „Dohlédni na to, aby si nevyhlila vztek na otrocích.“

„Na to už je nejspíš pozdě,“ zamumlá Livy a odejde. Když se pokusím vstát, matka mi položí ruku na rameno a s překvapivou silou mě zatlačí zpátky do křesla.

Pálivou mastí mi potírá ošklivou hlubokou ránu na hlavě. Chladnými rukama mi otáčí obličej nalevo a napravo a v jejích očích se smutně zrcadlí ty moje.

„Ach, holčičko,“ zašeptá. Najednou jsem celá rozechvělá, jako bych se jí chtěla zhroutit do náruče a nikdy to bezpečí neopustit.

Ale místo toho její ruce odstrčím.

„Už dost.“ Raději ať si myslí, že jsem netrpělivá než příliš měkká. Nemůžu jí ukázat svá slabá místa. Ta nemůžu ukázat nikomu. Alespoň ne ve chvíli, kdy síla je to jediné, co mi může posloužit. A rozhodně ne teď, kdy se mám za několik minut setkat s Hadem.

Řekl, že pro mě má úkol. Co mě přinutí udělat? Potlačit povstání? Potrestat Učence za vzpouru? To by bylo příliš snadné. Na mysli mi tanou mnohem horší možnosti. Snažím se na ně nemyslet.

Matka stále stojí vedle mě a povzdychne si. Oči má plné slz a já ztuhnou. Čelit slzám mi jde zhruba stejně mizerně jako vyznávat

lásku. Ale ona se nerozpláče. Zatvrdí se — jako matka Masky se to musela naučit — a natáhne se pro mou zbroj. Beze slova mi ji pomůže obléct.

„Krkavče.“ O chvíli později se ve dveřích objeví otec. „Je čas.“

Císař Markus se usadil ve vile Veturia.

V Eliasově domě.

„Nepochybně na velitelčino naléhání,“ poznamená otec, když nám strážé v barvách rodu Veturiů otevrou bránu vily. „Chce si ho držet blízko u sebe.“

Přeju si, aby si vybral jakýkoliv jiný dům. Když procházíme dvorem, útočí na mě vzpomínky. Elias je všude, jeho přítomnost tu působí tak silně, až mám pocit, že kdybych se otočila, bude stát jen krůček ode mě, s rameny narovnanými s nedbalou elegancí a s nějakou vtipnou poznámkou na rtech.

Ale samozřejmě tu není, stejně jako jeho dědeček Quin. Místo nich tu desítky vojáků rodu Veturiů hlídají zdi a střechy. Pýcha a přezíravost, které byly pro Veturie typické pod Quinovým vedením, jsou pryč. Místo nich proudí dvorem skrytý příval rozmrzelého strachu. V jednom rohu ledabyle vztyčili pranýř. Dláždění kolem něj je potřísněné čerstvou krví.

Přemýšlím, kde teď Quin asi je. Doufám, že někde v bezpečí. Těsně předtím, než jsem mu pomohla uprchnout do pouště na sever od Serry, mě varoval. *Hlídej si záda, děvče. Jsi silná a ona tě kvůli tomu zabije. Ne hned. Na to je tvoje rodina příliš důležitá. Ale ona už na něco přijde.* Nemusela jsem se ani ptát, o kom mluví.

Společně s otcem vkročíme do vily. Tohle je vstupní hala, kde mě Elias vítal po promoci. Mramorové schodiště, kde jsme závodili jako děti, obývací pokoj, kde Quin přijímal hosty, a za ním spižárna, odkud jsme ho s Eliášem špehovali.

Když nás uvedou do Quinovy knihovny, snažím se ovládnout své myšlenky. Už to, že mi Markus jakožto císař může poroučet, je samo o sobě dost hrozné. Nesmím připustit, aby viděl, jak truchlím pro Eliase. Mou slabost by použil ve svůj prospěch — to vím. *Jsi Maska, Aquillo. Tak se podle toho chovej.*

„Krkavče.“ Když vejdu, Markus vzhledne. Z jeho rtů zní můj titul poněkud urážlivě. „Otče Aquillo. Vítejte.“

Když vstoupíme, nevím, co očekávat. Možná Marka polehávajícího v harému zbitých, potlučených žen.

Místo toho má na sobě plnou válečnou zbroj, kápi a jeho zbraně jsou zkrvavené, jako by si jen na okamžik odskočil z boje. No ovšem. Vždycky si potrpěl na krvavé scény a bitevní vzrušení.

U okna drží stráž dva veturijští vojáci. Po Markově boku stojí velitelka a ukazuje na mapu na stole za nimi. Když se předkloní, zahlédnu pod její uniformou záblesk stříbra.

Ta mrcha má na sobě košili, kterou mi ukradla.

„Jak jsem vám říkala, můj pane.“ Velitelka mi kývne na pozdrav a pak se vrátí k předchozímu rozhovoru. „Musíme se vypořádat s kaufským dozorcem Sisselliem. Je to bratranec bývalého Krkavce, s nímž se dělil o informace získané při výsleších vězňů. Právě proto Krkavec dokázal tak tvrdě ovládat vnitřní odboj.“

„Nemůžu zároveň pronásledovat vašeho zrádného syna, bojovat proti té krysí revoluci, podrobit si význačné rody, odrážet útoky na hranicích a k tomu se pustit do jednoho z nejmocnějších mužů v Impériu, velitelko.“ Markus si na svou nově nabytou autoritu zvykl zcela samozřejmě. Jako by na to čekal celý život. „Víte, kolik tajemství zná dozorce? Stačilo by mu jen pár slov a mohl by postavit armádu. Dokud nevyřešíme, co se děje ve zbytku Impéria, necháme dozorce na pokoji. Můžete jít. Otče Aquillo.“ Markus se podívá na mého otce. „Běžte s velitelkou. Ona se postará o podrobnosti naší... úmluvy.“